

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

**Ο ΦΤΕΡΩΤΟΣ
ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ**

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ο ΦΤΕΡΩΤΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

**Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ
ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ**

Μεσάνυχτα !
Όλογιομο τὸ
φεγγάρι στὸν οὐ-
ρανό.

Βρισκόμαστε στὴν κορφή τοῦ
ψηλοῦ βραχώδικοι βουνοῦ.

Ἡ Ταταμποῦ κι' ἡ Τζέϊν,
κοιμῶνται πλάϊ-πλάϊ. Ἐξω ἀπ'
τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς.

Λίγο πιὸ πέρα ξαπλωμένος ὁ
Πεκοπίκο. Αὐτὸς εἶναι ξύπνιος.
Σὲ μιὰ στιγμή μουρμουρίζει :

— Ὁ ὕπνος δὲν πρέπει νὰ
κλείσει τὰ θρυλικά μου βλέφα-
ρα! Εἶμαι ὁ τρομερὸς προστά-

**Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ**

τῆς δυὸ τρυφε-
ρῶν πλασμάτων.
Κουτῶν καὶ ἀ-
δυνάτων ! Μπο-
ρεῖ νὰ τοὺς ἐπι-

τεθεῖ κανένας ἄγριος κόνικλος.
Τρεῖς Ἄντρακλες δυσθεόρατοι
θὰ χυθοῦμε νὰ τὶς σώσουμε :
Ἐγώ, τοῦ λόγου μου κι' ἡ ἀ-
φρεντιά μου. Οὐδεὶς ἄλλος ! Ἀ-
μέεεε !

Ξαφνικά, παράξενο φτερούγι-
σμα ἀντηχεῖ. Σηκώνει τὸ κεφάλι.
Τὰ μάτια του γουρλώνουν.
Κυττάζει μὲ φόβη.

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ δια-
κρίνει:

Εἶναι ἓνα τρομαχτικὸ μαῦρο
πλάσμα. Ἀδύνατο. Σκελετωμέ-
νο. Μοιάζει μὲ φοβερὸ βρυκό-
λακα. Δεξιὰ κι' ἀριστερά του
δυὸ τεράστιες κόκκινες φτεροῦ-
γες!

Ὁ Ποκοπικό ψιθυρίζει μὲ
δῆος:

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδε-
ρφέ μου!

Ἀμέσως πετιέται ὀρθός. Ἀπ'
τὸ λαυόγκι του βγαίνει τρομαγ-
μένη στριγγλιά:

— Στὰ ὀπλάααααα!

Ταυτόχρονα τὸ βάζει στὰ πό-
δια!

Ὁ «τρομερὸς προστάτης» πη-
δαίει τ' ἀπότομα βράχια. Σάν
τσακάλι! Χωρίς νὰ τὸ καταλά-
βει, βρίσκεται κάτω ἀπ' τὸ θεό-
ρατο βουνό.

Στιγμὴ δὲν σταματάει. Συνε-
χίζει τὸ ἥρωϊκὸ φευγιό του. Τρέ-
χει κατὰ τὴ δύση. Κατὰ τὴ
σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν.

Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου ξαφνιά-
ζεται.

Ἔνα μπουλούκι μαῦροι ἰθα-
γενεῖς μπροστά του.

Κάνει ν' ἀλλάξει δρόμο. Δὲν
προφταίνει.

Κάποιος ἀπ' αὐτοὺς τρέχει.
Τὸν φτάνει. Τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ
λαιμό. Ξαναγυρίζει κοντὰ στοὺς
ἄλλους. Τὸν ἀφίνει κάτω. Τὸν
ἀναγνωρίζουν:

— Ἐσὺ Ποκοπικό; Ποῦ τρέ-
χεις τέτοια ὥρα;

Ὁ νάνος ξεθαρρεύει. Παίρ-
νει ὕφος:

— Ὅπου μεῦ γουστάρει!

Τρίβει τώρα τὸν πονεμένον λαι-

μό του. Γυρίζει στὸν ἀράπη ποῦ
τὸν εἶχε πιάσει:

— Πολὺ ἀγαρμπος εἶσαι, ἀ-
δερφέ μου! Δὲν μποροῦσες νὰ
μὲ πιάσεις ἀπ' ἄλλου; Μπουκά-
λα εἶμαι καὶ μ' ἀρπαξες ἀπ' τὸ
λαιμό;

Ὁ ἴδιος μαῦρος κόβει ἓνα
χορτόσχοινο. Δένει τὴν ἄκρη
στὸ ποδάρι τοῦ Ποκοπίκου τὴν
ἄλλη στὸν κορμὸ κάποιου δέν-
τρου.

— Περίμενε... Σὲ λίγο θ' ἀρθεῖ
ὁ ἀφέντης μας... Μπορεῖ νὰ σὲ
χρειάζεται...

Ὁ νάνος τραβᾷ μεγαλόπρε-
πα τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη
χατζάρα του. Τὴ σηκώνει ψηλά.
Κυτιάζει τοὺς ἀραπάδες μὲ πε-
ριφρόνηση:

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι κλώσσα νὰ
μὲ δένετε ἀπ' τὸ ποδάρι, Εἶμαι...
Ἀντρακλας δυσθεόρατος, μετὰ
συγχωρήσεως! Πάντως μὴν ἀνη-
συχεῖτε. Ἀπόψε ἔχω μεγάλες
τεμπελιές. Μάλλον δὲν θὰ σᾶς
σπάξω!

Ἀμέσως κατεβάζει τὴ χατζά-
ρα. Κόβει στὴ μέση τὸ χορτό-
σχοινο. Λευτερώνεται. Τὸ βάζει
στὰ πόδια.

Καθὼς τρέχει, στριγγλίζει:

— Πίσω καὶ σᾶς ἔφαγα... μι-
κρόβια!

Ἐνας ἀράπης τρέχει. Τὸν
φτάνει.

Ὁ Ποκοπικό σέρνει πίσω του
καὶ τὸ μισὸ χορτόσχοινο. Δεμένο
στὸ ποδάρι,

Ὁ μαῦρος πατάει τὴν ἄκρη
του. Ὁ νάνος σωριάζεται κάτω.

Τώρα τὸν δένει χεροπόδαρα.
Τὸν φέρνει πάλι στὴ συντροφιά.

Ὁ Ποκοπικό ἐκλιπαρεῖ:

— Ἀμὰν βρὲ παιδιά. Λῦστε

με! Νά συγχωρεθοῦν τ' ἀποθαμέ-
να σας! Λῦστε με νά σᾶς... ἀπο-
κεφαλίσω! Ἔτσι πού μ' ἔχετε
δεμένο, δὲν μπορῶ νά... ἐργαστῶ!

Οἱ ἀραπάδες συνεχίζουν τὴ
δουλειά τους. Μὲ μεγάλα τσε-
κούρια χτυποῦν χαμηλὰ χοντροὺς
κορμούς. Τοὺς κόβουν πέρα ἀπ'
τὴ μέση. Ὅσο νὰ στέκωνται τὰ
δέντρα ὀρθά.

Εἶναι οἱ πιὸ συνηθισμένες πα-
γίδες γιὰ ἐλέφαντες. Τὰ γιγαν-
τώσωμα παχύδερμα γιὰ νὰ κοι-
μηθοῦν, ἀκουμπᾶνε σὲ τέτοιους
κορμούς. Μὲ τὸ τεράστιο βάρος
τους σπάζουν τὰ μισοκομμένα
δέντρα. Μαζί μ' αὐτὰ πέφτουν
κάτω κι' ἐκεῖνοι. Ὑστερα δύ-
σκολα μποροῦν νὰ ξανασηκω-
θοῦν.

Οἱ μαῦροι προφταίνουν. Τοὺς
χτυπᾶνε μὲ τὰ τσεκούρια στὸ κε-
φάλι. Τοὺς σκοτώνουν. Κόβουν
ὕστερα τὰ πολὺτιμα δόντια τους...

Ὁ Ποκοπίκο δεμένος κάτω
μαλώνει τοὺς ἀραπάδες.

— Αὐτὸ πού κάνετε εἶναι ἄ-
νανδρο! Ἔτσι μοῦρχεται νὰ σᾶς
κλαδέψω τά... μυαλοβάρελα!

Κάποιος ἀράπης ἔχει κέφι.

— Γιατί Ποκοπίκο; Τί σὲ πει-
ράζει; Λυπᾶσαι τοὺς ἐλέφαντες;

Ὁ νάνος ἔχει ἐτοιμὴ ἀπάν-
τηση;

— Καθόλου. Γιὰ τὸν ἑαυτό
μου ἀνησυχῶ. Δύσκολο τῶχεις
ν' ἀκουμπήσω κατὰ λάθος σὲ
κανένα τέτοιο δέντρο; Ποιὸς θὰ
μὲ σηκώσει ὕστερα;

Οἱ μαῦροι ξεκαρδίζονται στὰ
γέλια.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ποδοβολητὸ
ἀλόγου ἀκούγεται. Γιγαντώσω-
μος καβαλλάρης φτάνει κοντά.
Σταματᾷ. Πηδάει κάτω.

— Σκασμός! Μὴ μ' ἐνοχλεῖς.
Παίρνω τό... πρωῒνό μου
ρόφημα.

Ἀπ' τὴ ζώνη τραβάει ἓνα χον-
τροῦ βούρδουλα. Οὐρλιάζει στοὺς
ἀραπάδες:

— Μαῦρα σκυλιά! Σᾶς ταῖζω
λοιπὸν γιὰ νὰ παίξετε; Γιὰ νὰ
γελᾶτε;

Ἀρχίζει νὰ τοὺς χτυπᾷ. Μὲ
ἀφάνταστη δύναμη. Μὲ λύσσα.

Οἱ μαῦροι οὐρλιάζουν ἀπ' τοὺς
πόνους. Τὰ γυαλιστερά μαῦρα
κορμιά τους γεμίζουν κόκκινες
ματωμένες χαρακιές. Ὅμως σκύ-
βουν ὑποτακτικὰ τὸ κεφάλι. Δὲν
ἔχουν κουράγιο ν' ἀντισταθοῦν.

Ὁ Ποκοπίκο ρίχνει λάδι στὴ
φωτιά:

— Βάρα τους λεβέντη μου!
Βάρα τους ν' αγιάσει τὸ χερσάκι
σου! Νᾶμουν ἐγὼ, θὰ τοὺς ἔσφα-
ξα ἐπαναληπτικά 'Απὸ ἐφτά φο-
ρὰς τὸν καθένα!

Ὁ ἀφέντης μὲ τὸ βουρδουλα
τὸ παρακάνει. Τοὺς χτυπάει πῶς
δυνατὰ τώρα. Χωρὶς νὰ παίρνει
ἀνάσα. Τὰ κορμιά τους ἀπὸ
μαῦρα γίνονται κόκκινα.

Ὁ νάνος κρύβει στὸ βάθος
καλὴ ψυχὴ. Στεναχωριέται. Τοὺς
λυπάται.

— 'Ε, κύριε Τέτοιεσε! 'Εργο-
λαβία τὴν πῆρες τὴ δουλιὰ; Τί
διάβολο! Κάνε καί... τσιγάρο!

Γυρίζει τώρα στοὺς ἀραπάδες:
— Ξυπνήστε βρὲ χάνοι!.. Αὐ-
τὸς πού σᾶς δέρνει εἶναι ἕνας.
'Εσεῖς πού τίς τρῶτε εἰσαστε
δέκα! 'Αν θέλετε τὸν καθαρί-
σετε. Καὶ χωρὶς τή... βοήθειά
μου.

Τὰ μάτια τους φωτίζονται
ἄγρια. Ρίχνουν λοξὰς ματιὰς στὸ
σκληρὸ ἀφέντη. Γεμάτες μίσος.
'Αγανάκτηση!

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ βουρδουλα
κουράζεται νὰ δέρνει. Σταμα-
τάει. Πλησιάζει τὸν Ποκοπίκο.
Τὸν λύνει.

— 'Εσὺ τί ζητᾷς ἐδῶ; Γιατί
σὲ δέσανε;

Ὁ «Δυσθεόρατος 'Αντρακλας»
πετιέται ὀρθός:

— Σὲ μερσι μποκοῦ πού μ'
ἔλυσες!

Καὶ τοῦ σκάει τραγουδιστὰ
τ' ἀπαραίτητο στιχάκι:

«*Ὅσες εὐχὲς καὶ νὰ σοῦ πῶ
στ' ἀλήθεια θάναι λίγες!
Νᾶσαι καλὰ τὸν Αὐγουστο,
πού θᾶν' παχιὲς οἱ μύγες!*»

'Εκεῖνος ξαναρωτᾷ:

— Πῶς βρέθηκες ἐδῶ; Ποῦ
πηγαίνεις;

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει πάρει φό-
ρα. Τὸ στόμα του πλημμυρίζει
στιχάκια. Τραγουδάει βιαστικά
ἕνα ἄλλο:

«*Λυπᾶμαι πὺν δὲν σ' ἀπαντῶ
Σχώρα τὴν ἀπονιά μου!*

Κι' ὦρα καλὴ στὴν περὺμνη
[μου,
κι' ἀέρα στὰ πανιά μου!]»

'Αμέσως τὸ ξαναβάζει στὰ πό-
δια. Τρέχει σὰν κυνηγημένο
ποντικίaki.

Ὁ σκληρὸς καβαλλάρης βάζει
φωνή:

— Πιάστε τον!

Οἱ ἀραπάδες τρέχουν. Τὸν
φέρνουν πίσω.

Ὁ Ποκοπίκο κλαίει τραγουδι-
στά:

— «*Ἡ βία μὲ ἀνάγκασε
τὸ δόλιο νὰ λουφάξω!
'Εχω μονογέλες σήμερα
κι' ἀδυνατῶ νά... σφάξω!*»

Ὁ κακὸς ἀφέντης οὐρλιάζει:

— Μίλησε λοιπόν!

Ταυτόχρονα σηκώνει τὸ χέρι.
Τοῦ δίνει τρομερὸ χτύπημα στὸ
σβέρκο.

Ὁ νάνος γυρίζει πέντε βολ-
τες. Τέλος σταματάει. Τὸν κυτ-
τάζει μὲ θαυμασμό.

— Μπράβο! Γειά σὰ χέρια
σου, μάγκα. Πολὺ σὲ γουστάρω,
ἀδερφέ μου! Βαρὰς στράκα σέρ-
τικη! Σὰν νά... κλατάρει λάστι-
χο αὐτοκινήτου.

Ὁ καβαλλάρης ἐτοιμάζεται
γιὰ δευτέρη καρπαζιά:

Ὁ νάνος ἀγριεύει:

— 'Ακουσε νὰ σοῦ πῶ!.. Αὐ-
τὴ τὴ δουλειὰ θὰ κάνουμε τώ-

ρα; Τί νόμισες πώς είναι ο
οβέρκος μου; Τά... καπούλια
τοῦ γαϊδάρου σου;

Ὁ ἅγιος Ἀφέντης τὸν ἀρ-
πάζει ἀπ' τὸ λαιμό:

— Πέσ' μου! Ποῦ τρέχεις τέ-
τοια ὥρα; Συμβαίνει τίποτα στὸ
βουνό σας; Μήπως κινδυνεύουν
οἱ δύο γυναῖκες;

Ὁ Ποκοπίκο τρέμει:

— Ναί!.. Τὰ μεσάνυχτα. Πε-
τούσε κάποιο ὄρνις!..

— Τὶ ὄρνις;

— Ἐνας φτερωτὸς βρυκόλα-
κας!.. Ὀλόμαυρος! Κοκαλιάρης!
Μὲ δύο φτεροῦγες!..

— Ἄνθρωπος; Πῶς εἶναι δυ-
νατόν! Πετᾶνε οἱ ἄνθρωποι μὲ
φτερά!;

— Δὲν ξέρω... Αὐτὸς μιὰ φο-
ρὰ πετοῦσε. Μπορεῖ νὰ εἶχε πί-
σω του καὶ κανέναν... ἔλικα!

— Λοιπόν;

— Τὸ λοιπὸν ὁ φτερωτὸς
Μπάμπας τριγύριζε πάνω ἀπ'
τὰ κεφάλια μας. Ἡ Ταταμποῦ
κι' ἡ Τζέϊν κοιμόντουσαν!.. Ἀ-
στα! Τάχουνε φτιάξει τώρα.
Μέλι γάλα! Σὰν ἀδερφοῦλες ἀ-
γαπιῶνται!..

— Λοιπόν!

— Τὶ λοιπόν; Αὐτὸ ἦτανε.
Δὲν ἔχει ἄλλο.

— Κι' ὁ βρυκόλακας; Τὶ ἀπέ-
γινε;

— Δὲν ξέρω. Ἐγὼ ἔδωσα τό-
πο στὴν ὀργή. Τῶβαλα στὰ πό-
δια!

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ βούρδουλα
κάτι πάει νὰ ξαναρωτήσῃ.

Δὲν προφταίνει. Τὴν ἴδια
στιγμὴ κατὸ ἀναπάντεχο γίνεται.
Κι' οἱ δέκα ἀραπάδες σκλάβοι
πέφτουν πάνω του. Τὸν ἀρπά-

ζουν. Τὸν δένουν χειροπόδαρα.

Οὐρλιάζουν μ' ἄγρια χαρά:

— Κακοῦργε! Ζωντανὸ θὰ σέ
κάψουμε! ἤρθε ἡ ὥρα νὰ πλη-
ρώσεις!

Ὁ Ποκοπίκο σκύβει στ' αὐτὴ
τοῦ δεμένου. Ψιθυρίζει ἓνα στι-
χάκι ἀκόμα. Τὸ τελευταῖο:

— «*Τὰ γλέπεις μάγκα; Σύννησαν
οἱ κοιμισμένοι χάνοι!
Καὶ τώρα καλὴ ἀντάμωση
μέσ' τοῦ... Σκορδᾷ τὸ χάνι!*»

Οἱ ἀραπάδες εἶναι ἀπασχολη-
μένοι τώρα. Μαθεῖουν ἀπὸ γύρω
ξύλα. Γιὰ τὴ φωτιά πού θ' ἀνά-
ψουν.

Ὁ νάνος βρίσκει εὐκαιρία. Τὸ
βάζει στὰ πόδια.

Λίγο πὺ κάτω ξαφνιάζεται.
Τρομαχτικὸς σαματὰς τὸν κάνει
νὰ σταματήσῃ. Τεράστιο πελε-
κημένο δέντρο—παγίδα, σωριά-
ζεται κάτω. Μαζὶ του κι' ἓνας
γιγαντόσωμος ἐλέφαντας. Βγά-
ζει σπαρακτικὲς φωνές. Παλεύει
μάταια νὰ σηκωθεῖ.

Ὁ Ποκοπίκο κουνάει τὸ κε-
φάλι:

— Εὐτυχῶς πού δὲν ἔτυχε ν'
ἀκουμπήσω ἐγώ. Τὰ ἴδια θὰ πά-
θαινα.

Ζυγώνει τώρα τὸν τεράστιο
ἐλέφαντα. Τὸν τραβάει ἀπ' τὴν
οὐρά. Θέλει νὰ τὸν βοηθήσῃ
νὰ σηκωθεῖ.

Τὸ παχύδεσμο ἔχει ἐξαγοιω-
θεῖ. Νομίζει πῶς ὁ μαῦρος δια-
βολάκος θέλει νὰ τοῦ κάνει κα-
κό. Γυρίζει τὴν προβοσκίδα. Τὸν
ἀρπάζει. Τὸν πετάει μὲ ἀφάντα-
στη δύναμη.

Ὁ Ποκοπίκο ἐκσφενδονίζεται
ψηλά.

Εὐτυχῶς προφταίνει: Ἀρπά-

**Ὁ Μὰξ Ἀρλαν τραβάει μέ-
λυσσα τὰ πιστόλια του. Οἱ
μαῦροι σκλάβοι σωριάζονται
κάτω**

ζεταί στα κλαδιά κάποιου δέν-
τρου. Ἀναπέει:

— Καλά πὺν πρόλαβα, ἀδερφέ-
μον! Κατὰ τὴ φόρα ποῦχα, θά-
φτανα στὸ... φεγγάρι!

Σ Τ Η Σ Π Η Λ Ι Α ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

Χαράματα.

Βρισκόμαστε στὴ σπηλιὰ τοῦ
Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Μιά βδομάδα ὁ Γκαοῦρ κί' ὁ
Ταρζάν ζοῦνε μαζί. Ἀδελφωμέ-
νοι. Ἀγαπημένοι. Μακρυνὰ ἀπ'
τὴν Τζέϊν καὶ τὴν Ταταμπού.

Ἔχουν ξυπνήσει τώρα. Κου-
βεντιάζουν. Μελαγχολικοὶ καὶ οἱ
δύο. Νευρίασμένοι.

Στὸ βάθος ἀγαπᾶνε τὶς συν-
τροφίσεις τους. Ἔχουν μετα-
νοιώσει πὺν τὶς παράτησαν μο-
νάχες. Λαχταρᾶνε νὰ τὶς ξανα-
δοῦν.

Ὅμως ἔδωσαν λόγο, ὁ ἓνας
στὸν ἄλλον: Νὰ μὴ ξαναμιλήσουν
γι' αὐτές. Νὰ μὴν ἐνδιαφερ-
θοῦν...

Τὰ νεῦρα τους ἔχουν τεντω-
θεὶ ἐπικίνδυνα...

Λίγο πὺν πέρα, ξαπλωμένος
ἀνάσκελα ὁ καλόκαρδος Μπέϊ-
μπυ. Ροχαλίζει σὰν σιδεροπρίονο.

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού ἔχει
ἀνάψει φωτιά. Ψήνει μεγάλο
μποῦτι ζαρκadioῦ. Ἡ σπηλιὰ
πλημμυρίζει ὀρεχτικὴ τσίκανα.

Ὁ Γκαοῦρ σηκώνεται:

— Βρωμάει ἀπαίσια!.. Δὲν
μπορῶ νὰ ὑποφέρω... Θὰ βγῶ
ἔξω...

Ὁ Ταρζάν ἔχει τὰ ἴδια νεῦ-
ρα. Βρίσκει ἀφορμὴ νὰ ξεσπά-
σει:

— Κάτι πὺν τρώω ἐγώ, δὲν
πρέπει νὰ λές πῶς βρωμάει...
Εἶσαι ἀγροίκος!

Ὁ Γκαοῦρ δὲν κρατιέται. Τοῦ
ἀνταποδίδει τὸ ζοπλιμένο:

— Κί' εὐὸ μοιάζεις μὲ τὰ θε-
ριά. Τρῶς πτώματα. Μονάχα
πὺν ἐκεῖνα τὰ καταβροχθίζουνε
ὠμά. Εὐὸ τὰ ψήνεις.

Στὶς φλέβες τοῦ Ἀρχοντα τῆς
Ζούγκλας τρέχει τώρα μονάχα
αἷμα Ἑλληνικὸ (1). Ἐχει γίνει
μεγαλόκαρδος. Γενναῖος. Ἀ-

(1) Βλέπε τεῦχος ἀριθ. 1, ΜΟ-
ΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟῦΡ — ΤΑΡ-
ΖΑΝ.

τρόμητος. 'Υπέρροχος! "Ομως ἔχει πάρει κι' ὅλα τὰ μικροελαττώματα τῆς ράτσας μας. Εἶναι ὀξύθυμος. Πεισματάρης. Καν-γάτζής...

Κυττάζει μὲ περιφρόνηση τὸ μελαψὸ παλικάρι:

— Χά, χά, χά! 'Η τσίχνα ἀπὸ τὸ μπουτί σὲ πείραξε; Δὲν λές καλύτερα πῶς θέλεις νὰ πᾶς καμμιὰ βόλτα ὥς τὸ βραχῶδικο βουνό... Νὰ δεῖς τὴν ὁμορφονιά σου...

'Ο Γκαοῦρ νοιώθει πῶς τὸν πάτησε στὸν κάλο. "Ομως δὲν θέλει ν' ἀποδειχτεῖ. Ξανακάθε-ται στὰ στρωσίδια.

— Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχα σκεφτεῖ... 'Εσύ ὅμως τὸ σκέφτηκες... Φαί-νεται πῶς ὁ νοῦς σου, ὅλο κα-τὰ 'κεῖ φτερουγίζει...

'Ο Ταρζάν γίνεται μπαρούτι :

— "Αλλή ὀρεξη δὲν εἶχα... 'Ε-γὼ δὲν λογαριάζω τίς γυναῖκες. Δὲν εἶμαι σὰν καὶ σένα πού σὲ κάνει ὅτι θέλει ἡ Τατ...

'Ο Γκαοῦρ πετιέται ὀρθός. Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας. "Ετοιμοὶ νὰ πιαστοῦν στὰ χέρια...

Δὲν προφταίνουν.

Τὴν ἴδια στιγμή, στ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς παρουσιάζεται ὁ Ποκοπίκο. "Ηρεμος. Χαμογελα-στός.

Εἶχε κρυφτεῖ λίγο πρὶν ἀπ' ἔ-ξω. Κρυφάκουσε τὴ λογομαχία τους.

Χαιρετάει τοὺς δύο γίγαντες :

— Γειά σας . . . ζωντοχηρά-κια ! Μελαγχολικά καὶ διακρύ-βρεκτα!

Στὰ ρουθούνια του χτυπάει ἡ τσίχνα τοῦ ψητοῦ. Ζυγώνει μὲ λαχτάρα τὴν πυγμαία :

— Γειά σου καὶ σένα, μωρή μαμζέλ!

— Καλῶς τὸν "Αντρακλά μου! 'Ο νάνος ρίχνει λαίμαργες μα-τιές στὸ ροδοψημμένο μπουτί. Ρωτάει ξελιγωμένα :

— Γιὰ ποιὸν εἶναι τό... καφ-φεδάκι;

— Γιὰ τὸν ἀφέντη μου, καλέ! Γιὰ σένα, χρυσό μου, ἔχω . . . φρούτα !

— Σὲ μεροῖ. Νὰ μένουν οἱ βι-ταμίνες !

'Ο Ταρζάν κι' ὁ Γκαοῦρ κυτ-τάζουν τὸν Ποκοπίκο. 'Η ἔκ-φρασή τους δείχνει ἀγωνία. Πε-ριμένουν ν' ἀκούσουν γιὰ τίς δύο γυναῖκες. 'Ο καθένας ἐν-διαφέρεται γιὰ τὴ συντροφίσα του. "Ομως ὁ λόγος πούχουν δώσει τοὺς δεσμεύει. Δὲν ρω-τᾶνε . . .

'Ο νάνος δὲν λέει τίποτα Σπάει πλάκα μὲ τὸ μαρτύριό τους.

'Ο Γκαοῦρ τὸ φέρνει ἀπ' ἔξω, ἀπ' ἔξω...

— Λοιπόν, Ποκοπίκο... Τί γί-νεται τὸ βουνό μας;

— Καλὰ εὐχαριστῶ. 'Εσεῖς; 'Ο μελαψὸς γίγαντας κάνει δεύτερη ἀπόπειρα:

— Πῶς ἀπὸ δῶ τέτοια ὦρα;

'Ο νάνος τὸν γλεντάει:

— Περιοῦσα μὲ τὸ τράμ. Σᾶς θυμήθηκα! Λέω ἄς κατέβω νὰ δῶ τί κάνουνε, οἱ φουκαράδες! 'Αλοιθωρίσανε, γιὰ βαστᾶνε ἀ-κόμα!

'Η σειρὰ τοῦ Ταρζάν τώρα. Αὐτὸς εἶναι πονηρὴ ἄλεπού. Δὲν ρωτάει τὸ νάνο. Κάνει πῶς μαλ-λώνει τάχα τὴν πυγμαία:

— "Ε Χουχού! Δὲν ντρέπεσαι; Τόσο γρήγορα λοιπὸν ξέχασες

τὴν Κυρά σου; Γιατί δὲν ρωτᾷς τί γίνεται. Πῶς τὰ περνάει!

Ἡ κοντόχοντρη μαύρη ἔχει μπεῖ στο νόημα:

— Τί λόγος μοῦ πέφτει ἐμένα, ἀφέντη μου;! Ἀφοῦ δὲν ρωτᾷς ἐσὺ, ποῦναι καὶ γυναῖκά σου! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Μπέϊμπυ ἀκόμα ξαπλωμένος ἀνάσκελα. Δυναμώνει τώρα τὸ ροχαλητό του.

Ὁ Ποκοπίκο γυρίζει. Ἀκούει μὲ θαυμασμό. Ρωτᾷ τὸν πατέρα του:

— Δὲν μοῦ λές, κύριε Μεγαλειότατε... Ὁ γιός σου, μετὰ συγχωρήσεως, πῶς ροχαλίζει; Μὲ νόντες, γιὰ... πρακτικά;

Πετιέται ἡ Χουχού:

— Γιατί, χρυσό μου, κοροϊδεύεις; Ἐσὺ ροχαλίζεις χειρότερα ἀπ' τὸν Μπέϊμπυ.

Ὁ νάνος παραδέχεται:

— Ναί... Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ροχαλίζω πάντοτε...

— Πότε ροχαλίζεις;

— Μόνο ὅταν... κοιμᾶμαι!

Ὁ Γκαοῦρ εἶναι εἰλικρινής. Αὐθόρμητος. Δὲν μπορεῖ νὰ κρυφτεῖ ἄλλο. Ἐκδηλώνεται πέρα γιὰ πέρα:

— Πέσ' μου, Ποκοπίκο: Τί κάνει ἡ Τатаμπού! Μὲ συλλογιέται, Μ' ἀγαπάει ἀκόμα, ὅπως κι' ἐγώ;

Ὁ νάνος κάτι πάει ν' ἀπακριθεῖ.

Ὁ Ταρζάν τὸν ἐμποδίζει. Ρωτᾷ αὐτὸς μὲ λαχτάρα:

— Ἡ Τζεῖν; Τί γίνεται ἡ Τζεῖν; Βρίσκεται ἀκόμα ἐκεῖ; Μήπως ἔφυγε; Εἶναι θυμωμένη μαζί μου; Τί λέει;

Ὁ Ποκοπίκο τοὺς κυττάζει εἰρωνικά:

— Πολὺ σᾶς γουστάρω, ἀδερφέ μου! Σὰν ἀπαρηγόρητες χῆρες κάνετε!.. Ὅσο γιὰ τὰ κορίτσια, καλὰ τ' ἄφησα... Κοιμόντουσαν ἀγκαλιασμένες... Ὅμως τὰ μεσάνυχτα ἦρθε ὁ μπαρμπι Φτερούγας!..

— Ποιός;

— Ἕνας φτερωτὸς βρυκόλακας! Πάρα κάτω δὲν ξέρω τί γίνηκε! Τόβαλα στὰ πόδια. Ἄν καθόμουνα θὰ τρώγαμε τὰ μυστάκια μας...

Ὁ Ταρζάν τὸν κυττάζει δύσπιτα:

— Κι' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἦρθες τώρα; Ξημερώματα;

— Πάλι καλὰ! Παρὰ τρίχα νὰ μὴ μὲ ξαναγλέπατε. Ἀμέεε! Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου μὲ πιάσανε ἀραπάδες. Σκαρώνανε παγίδες γιὰ ἐλέφαντες. Σὲ λίγο φτάνει καβάλλα στ' ἄλλογο κι' ὁ ἀφέντης τους. Ὁ Μᾶς Ἀρλιαν! Τοὺς πιάνει σκαστοὺς νὰ κάθονται. Νὰ γελᾶνε. Τοὺς ταράζει στίς βουρδουλιές. Οἱ μαῦροι δὲν τὸ χωνέψανε. Τὸν μπουρδουκλώνουνε, ποὺ λέτε. Τὸν δένουνε χερσὶ πόδαρά!.. Τοὺς ἄφησα νὰ μαζεύουνε ξύλα. Θὰ τὸν ψήσουνε... Ἐγὼ βιαζόμουνα. Τόβαλα πάλι στὰ πόδια. Δὲν περίμενα νὰ πάρω... μεζέ!..

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Ταρζάν δὲν χάνουν στιγμή, Φεύγουν ἀπ' τὴ σπηλιά. Τρέχουν σὰν τρελλοί...

Πρέπει νὰ προφτάσουν. Νὰ σώσουν αὐτοὺς ποὺ κινδυνεύουν...

Ὁ Ποκοπίκο δὲν τοὺς ἀκολουθεῖ ἀμέσως, Πλησιάζει στὴ φωτιά. Ἡ πείνα τὸν ἔχει θερίσει πρῶτ—πρῶτ:

— Μωρή Χουχού, σ' άρέσει ή παντρειά !

— Άν μ' άρέσει "Αντρακλά μου ! Μανιώδης είμαι !

— Δώσε μου αυτό που ψήνεις, νά σέ πάρω έγώ !

— Πότε, χρυσό μου ;

— "Όταν ό Γκαούρ γίνεи "Αρχοντας της Ζούγκλας. Κι' έλόγου μου... "Υπασπιστάρα του !

"Η κοντόχοντρη πυγμαία άναστενάζει. Τοϋ κάνει πρόθυμα τó χατήρι.

"Ο νάνος άρπάζει με λαχτάρα τó ροδοψημένο μπουτί. Δαγκώνει λαιμαργα. Καταπίνει άνοικονόμητα κομμάτια.

"Η Χουχού τόν κυττάζει ξελιγωμένη :

— Μ' άγαπείς λοιπόν, τζουτζούκο μου ;

"Αποκρίνεται μπουκωμένος :

— Σκασμός ! Μή μ' ένοχλείς. "Αφού γλέπεις. Παίρνω τó... πρωϊνό μου ρόφημα !

Περνούν λίγες στιγμές. Τó μπουτί τοϋ ζαρκαδιού γίνεται άφαντο.

"Ο νάνος της πετάει τó κόκαλο :

— Αυτό για σένα. Πέρασέ το δεϋτερο χέρι. Φάει κι' έσύ φτωχιά ! Φάει να ζήσεις !...

"Η Χουχού χαμηλώνει τά μενεξεδένια βλέφαρα. Ρωτάει με γλύκα :

— Για κείνο που σ' άρώτηξα, πότε θά μου άπαντήσεις ;

"Ο Ποκοπίκο συγκινείται. Αϋθόρμητα βγαίνει άπ' τά χείλια του αισθηματικό στιχάκι :

"Όπως μ' άνοίγεις τήν καρδιά, Χουχού μου, με τά κάλλη σου, έτσι ν' άνοίξει μιιά βραδυά καί σένα τό... κεφάλι σου !

"Ο Ταρζάν κι' ό Μάξ "Αρλαν γίνονται κουβάρι. Παλεύουν μ' άφάνταστη λύσσα.

Τό βάζει άμέσως στα πόδια. Τρέχει νά φτάσει τοϋς δυό γιγαντες.

"Η Χουχού κάνει νά τόν κυνηγήσει. Ποϋ όμως ! "Ο νάνος τρέχει σάν ποντίκι.

Με τις δυό παλάμες της, φτιάχνει χωνί μπροστά στό στόμα. Τοϋ φωνάζει :

— Δέν θά σέ πιάσω, βρρέεε ! Σάν κορηθό θά σέ πατήσω, χρυσό μου ! Με συγχωρείτε κιόλας !

ΤΡΟΜΑΧΤΙΚΟ ΜΑΚΕΛΕΙΟ

"Αφήσαμε τοϋς άραπάδες νά μαζεύουν ξύλα. Θά κάψουν ζων-

τανό τὸν Μᾶξ Ἄρλαν. Τὸ σκληρὸ ἀφέντη τους.

Οἱ προετοιμασίες γρήγορα τελειοῦν. Ἀνάβουν τὴ φωτιά.

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης τοὺς κυττάζει ἀγέρωχα :

— Ὅταν μὲ ρίξατε κάτω καὶ μὲ δέσατε, εἶδατε τὸν Ποκοπίκο ; Ἐσκυψε στ' αὐτὴ μου. Ἐέρρετε τί μοῦ εἶπε ; Πῶς θὰ τρέξει νὰ εἰδοποιήσει τὸν Γκαούρ. Ἄν λοιπὸν μοῦ κάνετε κακό, εἴσαστε χαμένοι. Ὁ τρομερὸς φίλος μου θὰ σᾶς σπαράξει ὅλους. Κανένας δὲν θὰ μείνει ζωντανός. Ὅπου καὶ νὰ κρυφτεῖτε θὰ σᾶς βρεῖ. Ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Γκαούρ κανένας δὲ γλυτώνει ..

Οἱ μαῦροι κλονίζονται. Στὴ Ζούγκλα, θεοῖα κι' ἄγριοι, τρέμουν τὸ νιγαντόσωμον Ἑλλήνα.

Ὁ Μᾶξ Ἄρλαν συνεχίζει :

— Σᾶς λυπᾶμαι, δυστυχισμένοι ! Ἄν θέλετε νὰ σωθεῖτε, λύστε με ; Κι' ἐγὼ δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω ἔτσι. Θὰ μοιράσω σ' ὅλους καθρεφτάκια καὶ σφυρίχτρες !

Οἱ ἀραπάδες πείθονται. Ἀπ' τὴ μιὰ μεριά ὁ φόβος τοῦ Γκαούρ. Ἀπ' τὴν ἄλλή ὁ πειρασμὸς τοῦ καθρεφτικῆ καὶ τῆς σφυρίχτρας.

Κόβουν μὲ τὰ μαχαίρια τὰ χορτσόγινα. Ὁ πανώριος Ἀμερικανὸς πετιέται ὀρθός.

Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὴ ζώνη του, κρέμονται δυὸ μεγάλα πιστόλια. Τὰ τραβάει. Οὐρλιάζει σὰν χάρος. :

— Σκυλιά θὰ πεθάνετε !

Μὲ τὰ δυὸ χέρια τραβάει τὶς σκανδάλες. Δυὸ ἀραπάδες σφωριάζονται κάτω νεκροί.

Πυροβολεῖ πάλι. Τὸ ἴδιο κι' ἄλλοι δυὸ.

Ὁ Μᾶξ Ἄρλαν εἶναι ἀφθαστος σκοπευτής. Περνάει τὴ σφαῖρα ἀπὸ δαχτυλίδι.

Σὲ λίγες στιγμὲς κι' οἱ δέκα γιγαντόσωμοι ἀράπηδες εἰναι νεκροί.

Τρομερὸ ἐγκλημῖα ! Ἐνας Ἑλληνας ποτὲ δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸ κάνει.

Ὁ λευκὸς τυχοδιώκτης δὲν νοιώθει καμμιὰ τύψη. Καμμιὰ συμπόνια γιὰ τὰ θύματά του.

Κάθεται ἀτάραχος πάνω στὸ πτώμα σκοτωμένου μαύρου. Σαναγεμίζει τὰ πιστόλια. Ταυτόχρονα σφυρίζει χαρούμενο σκοπό. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται. Τρεῖς ἀνθρώποι φτάνουν τρέχοντας. Πρῶτος ὁ Γκαούρ. Τὸν ἀκολουθεῖ ὁ Ταρζάν. Τελευταῖος ὁ Ποκοπίκο.

Γουρλώνουν ὅλοι μὲ φρίκη τὰ μάτια. Ἀντικρύζουν τὸ τρομαχτικὸ μοκελειό.

Στὸ πλάι καίει ἀκόμα ἡ μεγάλη φωτιά.

Ὁ νάνος τραβάει μεγάλωπρεπα τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα. Ρίχνει ἀγέρωχη ματιὰ στὰ πτώματα. Ἀναστενάζει :

— Ἐ, ρε σκοτωμένοι γιὰ... σφάξιμο !

Ἡ ἐκφραση τοῦ Γκαούρ παγωμένη. Ρωτᾷ τὸν πανώριο Ἀμερικανό :

— Ἐσὺ τὸς σκότωσες ;

— Ναί... .

— Δὲν λυπήθηκες ; Δὲν πόνεσες ;

Ὁ Μᾶξ Ἄρλαν παραξενεύεται.

— Γιὰ ποῖο λόγο ; Ἡ Ζούγκλα εἶναι γεμάτη ἀπὸ αὐτοὺς. Βρίσκω δόσους σκλάβους θέλω !

Στὶς φλέβες τοῦ Ταρζάν τρέχει τώρα μονάχα αἷμα ἑλληνικόν.

Ἡ ἀπάντησι τοῦ Τυχοδιώχτη τὸν κάνει ἀνήμερο θεριό. Οὐρλιάζει :

— Κακοῦργε ! Πρέπει νὰ πεθάνεις !

Χύνεται νὰ τὸν κατασπαράξει.

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν ξαφνιάζεται. Δέν περίμενε τὴν ἐπίθεσιν. Τὰ πιστόλια ξεφεύγουν ἀπ' τὰ χέρια του.

Μὲ τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας γίνονται κουβάρι Παλεύουν μ' ἀφάνταστη λύσσα.

Ὁ Γκαοῦρ πέφτει νὰ τοὺς χωρίσει. Μπερδεύεται κι' αὐτὸς μαζί τους.

Οἱ τρεῖς μανιασμένοι γίγαντες κάνουν τρομαχτικὸ σύμπλεγμα. Κυλιῶνται ἀνάμεσα στὰ πτώματα τῶν ἀραπάδων.

Ὁ Ποκοπικό τοὺς μαλώνει :

— Ντροπὴ σας, παληοπαῖδα ! Χωρίστε γογγόρα ! Θὰ σᾶς πλακώσω στὰ χαστούκια !

Ποιὸς τὸν ἀκούει ! Ποιὸς τοῦ δίνει σημασίαν !

Ὁ νάνος ἀρπάζει ἀπὸ κάτω τὰ δυὸ πιστόλια τοῦ Μᾶξ Ἀρλαν. Σηκώνει τὶς κάννες ψηλά. Τραβάει τὶς σκανδάλες.

Δυὸ τρομεροὶ πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν.

Οἱ τρεῖς γίγαντες βρίσκονται ἀκόμα κουβάρι. Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Μᾶξ Ἀρλαν σπαράζονται μὲ δόντια καὶ νύχια. Ὁ Γκαοῦρ πασχίζει ἀπέγνωσμένα νὰ τοὺς χωρίσει.

Ὁ νάνος γυρίζει πάνω τους τώρα τὰ πιστόλια. Στριγγλίζει ἄγρια :

— Παύσατεεε πύρρρρ ! Παρὰ πόδαα ἄρρρ ! Σταματήστε γιατί πυροβολῶ.

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Μᾶξ Ἀρλαν

παύουν νὰ χτυπιῶνται.

Ὁ Ποκοπικό στριγγλίζει πάλι :

— Ἐπάνω ὅλοι ! Ψηλά τὰ χέρια ! Προσοοοοχή !

Σηκώνονται κι' οἱ τρεῖς. Στέκουν ὄρθιοι μπροστὰ στὸ μικροσκοπικὸ νάνο. Ἀντικρύζουν ἀνίσχυοι τὶς δυὸ κάννες τῶν πιστολιῶν.

Κι' οἱ τρεῖς κάνουν τὴν ἴδια σκέψη :

— Θέλεις ἀπὸ κουταμάρα του νὰ τραβήξει τὶς σκανδάλες ;

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» δίνει ἓνα τελευταῖο παράγγελμα :

— Ἀαανάπανοις !

Καὶ συμπληρώνει :

— Θὰ σᾶς κάνω... γυμνάσια, ποὺ θὰ μὲ θυμώσατε ! Ἀμέεε !

Ὁ Γκαοῦρ τὸν κυττάζει ἄγρια :

— Ποκοπικό ! Πέταξε τὰ πιστόλια. Γρημετωσακίσου ἀπ' ἐδῶ !

Ὁ νάνος κοροϊδεύει :

— Χά, χά, χά ! Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδελφέ μου !

Ὁ μελαψὸς γίγαντας χάνει τὴν ὑπομονή. Κάνει ὑπεράνθρωπο πῆδημα. Τὸν ἀρπάζει.

Ταυτόχρονα ἀντηχοῦν δυὸ πυροβολισμοί.

Ὁ Ποκοπικό ἔχει ἄθελα ἀπ' τὸ φόβο του τραβήξει τὶς σκανδάλες.

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν ἐκμεταλλεύεται τὴν στιγμή. Γυρίζει στὸν Ταρζάν. Τοῦ δίνει τρομερὴ γροθιά στὸ κεφάλι.

Ἀμέσως τὸ βάζει στὰ πόδια. Τρέχει κατὰ τὸ ψηλὸ βραχώδικο βουνό.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σωριάζεται κάτω ἀναίσθητος.

Τὴν ἴδια στιγμή πέφτει κι' ὁ Γκαοῦρ. Γιά λίγο βγαίνουν ἀπ'

**‘Ο Ποκοπίκο φωνάζει στους
τρεις γίγαντες :**
— Ψηλά τὰ χέρια !

τὰ στήθια του σπαραχτικά βογ-
γητά. Γρήγορα όμως παύουν.
Μένει ακίνητος. Σάν σκοτωμέ-
νος.

Στὰ στήθια του φαντάζει
κόκκινη ματωμένη πληγή. Μιά
ἀπ’ τις σφαίρες τὸν ἔχει χτυπήσει!

‘Ο Ποκοπίκο τάχει χάσει.
βλέπει τὸ κακὸ πὺν ἔκανε, χω-
ρίς νὰ θέλει.

Ἀντικρῶζει μὲ φορική τώρα
τοὺς δυὸ ἀναισθητοὺς γίγαντες.
Νομίζει πὺς αὐτὸς ἔχει χτυπή-
σει τὸν Ταρζάν. Μὲ τὴν ἄλλη
ἀπ’ τις δυὸ σφαίρες τῶν πιστο-
λιῶν.

Οἱ κάννες τοὺς ἀκόμα καπνί-
ζουν.

‘Ο νάνος μένει γιὰ λίγες στιγ-
μὲς ἀκίνητος. Μαρμαρωμένος.

Τέλος βάζει τὰ κλάμματα. Ἀ-
θελα βγαίνουν ἀπ’ τὰ στήθια
του σπαραξικάρδια στιχάκια :

«— Ἀμάν, κακὸ πὺν τὸπαθα :
Ἐσὺ τὰ φταῖς, Θεέ μου,
πὺν μ’ ἔχεις κάνει μάστορα
στὴν τέχνη τοῦ πολέμου !
Ἐγὼ μὲ τὴ χατζάρα μου
καὶ μὲ τὰ καλαμπούρια,
τί μούρθε καὶ μπερδεύτηκα
μὲ τὰ παληοκουμπούρια !
Γραφτό μου θάταν. φαίνεται
μὲ τούτη τὴ λαχτάρα,
νὰ γίνω « Ἀρχὼν τῆς Ζουγ-
[κλός] »
κι’ οὐχί . . . « Ὑπασπιστάρα ! »

Ἀμέσως γονατίζει. Ἀφουγ-
κράζεται τὴν καρδιά τοῦ Γκα-
ουρ. Τὴν ἀκούει νὰ χτυπάει . .

Σηκώνεται. Προχωρεῖ. Φτά-
νει στὸ ἀκίνητο κορμὶ τοῦ Ταρ-
ζάν.

‘Ο Ποκοπίκο νομίζει πὺς μὲ
μιὰ ἀπ’ τις δυὸ σφαίρες ἔχει
χτυπηθεῖ κι’ ἐκεῖνος. Δὲν εἶδε
τὴν τρομερὴ γροθιά τοῦ Μάξ
Ἀρλαν . . .

Ψάχνει νὰ βρεῖ τὴν πληγή.
Τίποτα ! Κανένα σημάδι πουθε-
νά. Τὸ κορμὶ τοῦ γίγαντα ἀδι-
κτο. Καθαρό.

‘Ο νάνος παραξενεύεται :

— Πὺς διάβολο σκοτώθηκ’ ἐ-
τούτος ; Ἐξ . . . ἀκοῆς ;

Σαφικὰ τὰ μάτια του φωτί-
ζονται. Ρίχνει δυὸ γρήγορες μα-
τιές : Μιά στὸ στόμα τοῦ Ἀρ-
χοντα τῆς Ζούγκλας. Κι’ ἄλλη
στὸ πίσω μέρος τοῦ κορμιοῦ.
Σ’ αὐτὸ πούρχεται σὲ στενώτε-

ρη έπαφή με τό... θρόνο του.
Γνωματεύει:

— Για άπ' έδω, για άπ' εκεί
μπήκε ή σφαίρα. Άλλοιώς δέν
έξηγγείται! Άν δέν την βγάλει
με έμμετό, πρέπει νά πάρει...
ρετινολάδο!

Άφουγκράζεται τώρα την
καρδιά του Ταρζάν. Χτυπάει κι
έκείνη.

‘Ο Ποκοπίκο θυμώνει:

— Τους άτιμους! Ζωντανοί εί-
ναι κι' οί δυό. Άλλά κάνουνε τό
κορόϊδο!

Δέν προφταίνει νά τελειώσει
τό παραμυθτό.

Ξαφνικά βρυχθμοί πεινασμέ-
νων θεριών φτάνουν στ' αυτιά
του.

Σέ λίγες στιγμές πέντε γιγαν-
τόσωμα λιοντάρια παρουσιάζον-
ται. Ζώνουν τό μέρος πού βρί-
σκονται τά δέκα πτώματα τών
άραπάδων. Κι' οί δυό άναίσθη-
ται γίγαντες.

‘Ο νάνος άνατριχιάζει. Ξέρει
πώς τά λιοντάρια δέν τρώνε πο-
τέ νεκρούς. Σίγουρα θά σπαρά-
ξουν αυτόν. Καί τούς δυό μισο-
πεθαιμένους συντρόφους του.

Στά χέρια κρατάει ακόμα τά
δυό πιστόλια του Μάξ Άρλαν.
Άπ' τις δώδεκα σφαίρες πού-
χει τό καθένα, έχει ξοδέψει τις
δυό.

Στήν Άμερική οί γκάγκστερ
τόν είχαν γυμνάσει καλά στη
σκοποβολή.

Σημαδεύει τά λιοντάρια. Άγ-
τηχοΰν, σχεδόν ταυτόχρονα δυό
πυροβολισμοί. Οί σφαίρες βρί-
σκουν δυό θεριά στά κεφάλια.
Τ' αφήνουν στόν τόπο.

Τήν ίδια στιγμή άκούγεται τό
τρομαχτικό ούρλιαχτό του Ντα-

μπούχ. Τού τρελλού γοριλάνθρω-
που! Τό βαρύ ποδοβολητό του
πλησιάζει.

‘Ο Ποκοπίκο δέν προφταίνει
νά ξαναπυροβολήσει.

Τά άλλα τρία λιοντάρια χύ-
νονται πάνω του.

‘Ο άμοιρος μόλις προλαβαίνει
νά στριγγλίσει:

— Βοήθεια, μπαρμπαδεινό-
σαυρε!

Ο ΦΤΕΡΩΤΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Γυρίζουμε πίσω στην ιστορία
μας.

Βρισκόμαστε πάλι στην κορφή
του ψηλού βραχώδικου βουνού.
Μεσάνυχτα!..

‘Ο Ποκοπίκο έαπλωμένος ανά-
σκελα... Βλέπει πάνω άπ' τό κε-
φάλι του τόν παράξενο φτερωτό
έπισκέπτη. Βγάζει τρομαγμένη
στριγγλιά:

— Στά όπλαaaaaa!

Τό βάζει στά πόδια.

‘Η Ταταμπού κι' ή Τζέιν κοι-
μώνται μαζί. Έξω άπ' τ' άνοιγ-
μα της σπηλιάς.

‘Η διαπεραστική φωνή του
νάνου τις ξαφνιάζει. Πετιώνται
όρθες.

Τό φεγγάρι όλόγιομο. Κάνει
τή νύχτα μέρα.

Πάνω άπ' τά κεφάλια τους ά-
κούνε παράξενο φτερούγισμα.
Κυντάζουν...

Καί νά: Τά μάτια τους αντι-
κρύζουν τ' άλόκοτ' όρνιο:

Μαύρος άνθρωπος. Τερατό-
μορφος. Σκελετωμένος. Πετάει
με δυό τεράστιες κόκκινες φτε-
ροϋγες.

Οί γυναίκες τόν άναγνωρίζουν.

Βγάζουν, σχεδόν ταυτόχρονα, τρομαγμένο ξεφωνητό:

— 'Ο Νάχρα - Ντου!

'Η Τζέιν τραβάει τὸ πιστόλι. Σηκώνει τὸ χέρι της ψηλά. Ἀρχίζει νὰ πυροβολεῖ. Τ' ἀδειάζει κατὰ πάνω του.

Τίποτα. Οἱ σφαῖρες ἀστοχοῦν. 'Ο μονόφθαλμος μάγος δὲν παθαίνει τίποτα,

'Αμέσως κάνει γρήγορη βουτιά. Μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι ἀρπάζει τὴ Τζέιν. Μὲ τὸ δεξιὴν τὴν Ταταμπού. Μὲ τις τεραστιασμαγικὰς φτερούγες του ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνει πάλι...

'Η ἀτρόμητη μελαψή, ἐλληνίδα σφίγγει μὲ λύσσα τὸ φονικὸ μαχαίρι της. Στιγμὴ δὲν λογαριάζει τὴν τραγικὴ θέσι που βρίσκεται. Θέλει νὰ σώσει τὴ Τζέιν.

Κάνει ἀφάνταστα γρήγορη κίνηση. Μὲ τὴν ἀστραφτερὴν λέμα του μαχαίριου χτυπάει τ' ἀριστερὸ χέρι τοῦ φτερωτοῦ μάγου.

'Εκείνος βγάζει πονεμένο μονογυριτό. Παρατάει τὴ Τζέιν

'Η πανώρια συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν πέφτει κάτω στὰ βράχια.

Εὐτυχῶς! 'Η Ταταμπού ἔχει προλάβει. Τὸ ὕψος που βρίσκονται δὲν εἶναι ἀκόμα μεγάλο.

Χτυπάει ἐλαφρά. Στὸ κεφάλι. Στὰ χέρι. Στὰ πόδια.

'Ο μονόφθαλμος Νάχρα-Ντου ἐξακολουθεῖ νὰ πετάει. Ὅμως κρατᾷ πιὸ γερά τώρα τὴν ἀτίθαιση ἐλληνίδα.

'Η Ταταμπού δὲν κάνει καμμιὰ κίνηση πιά. Βρίσκονται τώρα πολὺ ψηλά! Ἄν χτυπήσει τὸ μάγο εἶναι χαμένη. Ἐτσι καὶ

πέσει ἀπὸ τόσο ὕψος θὰ γίνεи κομμάτια.

Τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ Νάχρα-Ντου ἔχει παραλύσει. Τὸ χτύπημα τοῦ μαχαίριου τὸν κάνει νὰ νιώθῃ ἀφάνταστους πόνους. Οὐρλιάζει μὲ λύσσα:

— Αὐτὸ ποὺ κανες θὰ τὸ πληρώσεις ἀκριβά... Θὰ σὲ φυλακίσω στὴν τρομαχτικὴ καταπακτὴ μου. Ἐκεῖ θὰ περάσης δολόκληρὴ τὴ ζωὴ σου. Σκλάβά μου!

Πετάνε πάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα... 'Ο φτερωτὸς μάγος βιάζεται νὰ φτάσει στὰ ερεῖπια τοῦ ἀρχαίου Ναοῦ. Ἐκεῖ που βρίσκεται τὸ φοβερὸ ὑπόγειο ἄντρο του!

Τώρα ὁ Νάχρα-Ντου φτερουγίζει πάνω ἀπὸ μιὰ μεγάλῃ λίμνῃ. Τὸ ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τρελλοπαίζει στὰ μαυροπράσινα νερά της.

'Η ἀτρόμητη Κόρη τῆς Ζούγκλας δὲν χάνει τὴν εὐκαιρία.

'Ο φτερωτὸς Μάγος δὲν μπόρεσε νὰ τῆς πάρει τὸ φονικὸ ὄπλο. Τὸ ἔνα του χέρι χτυπημένο. Παράλυτο. Μὲ τὸ ἄλλο τὴν κρατᾷ ἀπ' τὴ μέση.

'Η Ταταμπού σηκώνει πάλι γρήγορα τὸ μαχαίρι της. Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν χτυπάει στὸν δεξιὸ ὤμο.

Καὶ τὸ ἄλλο χέρι τοῦ μονόφθαλμου μάγου παραλύει τώρα. Παρατάει τὴν πανώρια μελαψὴ σκλάβά του.

'Η παρθένα Κόρη τῆς Ζούγκλας βγάζει ἄθελα τρομαγμένο ξεφωνητό. Ἀρχίζει νὰ πέφτει.

Κάτω της φαντάζει ἡ μεγάλῃ λίμνη. Τὰ μαυροπράσινα νερά περιμένουν νὰ τὴ δεχτοῦν.

'Ο Νάχρα - Ντου οὐρλιάζει

ἀπ' τοὺς πόνοὺς. Χαμηλώνει.
Θέλει νὰ ξαναρπάξει τὸ θῦμα
τοῦ στὸν ἄερα.

Ὅμως γρήγορα καταλαβαίνει:
Μάταια κάθε προσπάθεια. Τὰ
χέρια του εἶναι παράλυτα. Μο-
νάχα οἱ μαγικὲς του φτεροῦγες
λειτουργοῦν. Μ' αὐτὲς καταφέρ-
νει νὰ πετάει.

Ἐγκαταλείπει τὴν πανώρια
σκλάβα. Γιὰ λίγες στιγμὲς πα-
ρακολουθεῖ τὴν τραγικὴ πτώση
της.

Τὰ νερὰ τῆς λίμνης ἀναταρά-
ζονται. Μιά ὑγρὴ στήλη ξεπη-
δάει...

Ἡ Ταταμποῦ ἔχει πέσει.

Ὁ Νάχρα-Ντοῦ συνεχίζει τὸ
δρόμο του. Καθὼς πετάει μουγ-
χρίζει μὲ σαδισμό.

— Ἄν εἶναι τυχερὴ θὰ πνι-
γεῖ. Ἀλλοῦθς θὰ τὴ σπαράξουν
οἱ κροκόδειλοι!

Ο ΓΟΡΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΝΤΑΜΠΟΥΧ

Ξαναγυρίζουμε στὸν Ποκο-
πικό.

Τὰ τρία πεινασμένα λιοντάρια
χύνονται πάνω του.

Πρὶν ἀπὸ λίγο ἔιχε ἀκουστῇ
τὸ τρομαχτικὸ οὐρλιαχτὸ τοῦ
τρῆλλου γοριλάνθρωπου. Τὸ βα-
ρὺ ποδοβολητὸ του...

Καὶ νά: Τὴν κρίσιμη αὐτὴ
στιγμὴ ὁ θεὸς Κράουμπα στέλ-
νει τὸ σωτήρα.

Ὁ Νταμποῦχ φτάνει στὸ μέ-
ρος πού γίνεται τὸ κακό.

Τὰ λιοντάρια μ' ἓνα πῆδημα
ἔχουν πέσει πάνω στὸν Ποκοπί-
κο. Καθ' ἓνα θέλει νὰ τὸν ἀρ-
πάξει γιὰ λογαριασμό του.

Πάνω στὸν ἄμοιρο νάνο ἀρ-
χίζει φοβερὸς λιονταροκαυγὰς.
Τρομαχτικοὶ βρυχηθμοὶ ἀντη-
χοῦν. Τὰ τρία θεριὰ παλεύουν.
Χτυπῶνται μὲ λύσσα. Ἀλληλο-
σπαράζονται. Μὲ δόντια. Μὲ
νύχια.

Ὁ Ποκοπικό, βολοδέρνεται
κάτω ἀπ' τὶς κοιλιές τους. Ὁ
δύστηχος περνάει στιγμὲς τρα-
γικές.

Στριγγίζει μ' ἀπόγνωση. Μὲ
φρίκη:

— Ἀνάν, βρὲ παιδιά!.. Κάν-
τε πιὸ πέρα. Ἐδῶ βρῆκατε νὰ
λύσετε τὶς διαφορές σας;!

Ὁ γοριλάνθρωπος ἀγαπάει πο-
λὺ τὸ νάνο. Σπάζει γρήγορα
χοντρὸ κλαδί. Τρομερὸ ρόπαλο
γίνεται στὰ χέρια του.

Μ' ἀφάνταστη ὀρμὴ χύνεται
στὰ θεριὰ. Χτυπάει τὸ πρῶτο
ἀπ' αὐτὰ στὸ κεφάλι. Τὸ σωριά-
ζει νεκρό.

Ἀπ' τὰ δυὸ πού μένουν, τὸ
ἓνα ὑποχωρεῖ τρομαγμένο. Τ'
ἄλλο κάνει τρομερὸ πῆδημα.
Χτυπάει τὰ μπροστινὰ ποδάρια
του στὰ τριχωτὰ στήθια τοῦ
Νταμποῦχ. Τὸν ἀνατρέπει. Κά-
νει νὰ τοῦ δαγκώσῃ τὸ λαιμό.

Ὁ γοριλάνθρωπος προφταίνει
μὲ τὰ σιδερένια μπράτσα του
σφίγγει τὸ λαιμὸ τοῦ λιονταριοῦ

Τὸ θεριὸ ἀνοίγει τὸ στόμα.
Βγάζει τὴ γλῶσσα. Βραχνὰ βογ-
γῖτὰ βγαίνουν ἀπ' τὰ στήθια
του. Σὲ λίγες στιγμὲς ὅλα στα-
ματοῦν. Ἔχει πνιγεῖ.

Ὁ Νταμποῦχ πετιέται ὀρθός.
Κυττάζει. Τὰ βαθουλωμένα μά-
τια του γουρλώνουν ἀπὸ φρίκη.
Τὸ τρίτο λιοντάρι ἔχει ἀρπάξει

‘Ο Ποκοπικό πυροβολεί. Δυὸ ἀπ’ τὰ πεινασμένα λιοντάρια ἀνατρέπονται !

στά δόντια του τὸν Ποκοπικό. Τρέχει νὰ ξεφύγει.

‘Ο γοριλάνθρωπος γίνεται σίφουννας τώρα. Μὲ τρία-τέσσερα τρομερὰ πηδήματα φτάνει τὸ θεριό.

‘Αρπάζει τὶς δυὸ μασσέλες του. Τὶς τραβάει μ’ ἀφάνταστη δύναμη. Τὶς ἀνοίγει.

‘Ο Ποκοπικό λέφτει ἀπ’ τὸ στόμα τοῦ λιονταριοῦ,

‘Ο Νταμπούχ δὲν σταματάει. Συνεχίζει τὸ τράβηγμα. ‘Ωσπου σχίζει τὸ κεφάλι τοῦ θεριοῦ. Τὸ σκοτώνει.

‘Ο νάνος βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια. Κάνει κουράγιο. Σηκώνεται. Σφίγγει τὸ χέρι τοῦ Νταμπούχ.

— Μπράβο, μπαρμπαδεινόσαυρε! Φίνα τὰ βόλεψες! ‘Αρχισες νὰ παίρνεις τὰ... κόλπα μου! Κι’ ἐγὼ ἔτσι τὰ σχίζω τὰ κουνέλια!

‘Ο γοριλάνθρωπος κυττάζει τὰ πτώματα τῶν ἀραπάδων. Θέλει νὰ μάθει ποίος τοὺς σκότωσε. Ρωτάει κατὰ τὴ συνήθειά του, μ’ ἓνα τριλεξοῦ:

— Ποίος. Σκοτώνει. ‘Ολους;

‘Ο Ποκοπικό κατεβάζει τὰ βλέφαρα. Σηκώνει τὰ φρύδια. Πετάνει ἔξω τὸ κάτω χεῖλι. Βγάζει ἀέρα ἀπ’ τὰ ρουθούνια.

— Χμμ... Σπουδαῖα τὰ λάχανα! Αὐτοὺς τοὺς κανόνισα μόλις ξύπνησα. ‘Ετσι γιὰ πρωϊνὴ γυμναστική!

‘Ο Νταμπούχ γελάει καλόκαρ-
δα : Χού, χού, χού ! χού, χού !

‘Ο νάνος αναστενάζει :

— Πολύ σέ γουστάρω, αδερφέ
μου ! Κάθε φορά που γελάς,
θυμάμαι τή Χουχού, μετά συγ-
χωρήσεως !

Τά μάτια του γοριλάνθρωπου
γουρλώνουν πάλι. Ανάμεσα στους
αγαπάδες ξεχωρίζει τους δυό
γίγαντες.

‘Ο Ποκοπίκο εξηγεί :

‘Ο Γκαούρ τήν έχει φάει τή
σφαίρα στο στήθος. ‘Ο Ταρζάν
στον . . . τέτοιο του, μετά συγ-
χωρήσεως !

‘Ο Νταμπούχ αρπάζει τὸ με-
λαψὸ ἑλληνα γίγαντα. Τὸν ση-
κώνει. Πασχίζει νὰ τὸν στήσει

ὀρθό. Μάταιος κόπος. Εἶναι ἀ-
ναίσθητος. Τὸν ἀφήνει πάλι κά-
τω. Σηκώνει ἀμέσως τὸν Ταρ-
ζάν. Κάνει τήν ἴδια προσπάθεια.

Καί νά ! ‘Ο ἀρχοντας τῆς
Ζούγκλας συνέρχεται. ‘Ανοίγει
τά μάτια. Στυλώνει στα πόδια.
Κυττάζει χαμένα γύρω. Τὸ
βλέμμα του σταματάει στὸν
Γκαούρ. Βλέπει ματωμένη πληγή
στά στήθια. Νομίζει πὸς εἶναι
σκοτωμένος. Πέφτει μὲ λαχτάρη
στ’ ἀναίσθητο κορμί του. Κλαίει
μ’ ἀφάνταστο σπαραγμό :

— Γκαούρ ! ‘Αδελφέ μου,
Γκαούρ !

‘Ο Ποκοπίκο σκαρφαλώνει σὰν
κατσαρίδα στο τεράστιο κορμί
τοῦ Νταμπούχ. Φτάνει στὸν ὦμο.

‘Ο Νταμπούχ βάζει στ’ ἀνοιχτά στόματα τῶν θεριῶν
τὰ χοντρά κλαδιά.

Κολλάει τὰ χεῖλια στ' αὐτί του :

— Μπαρμπαδεινόσαντε ! Πρέπει νὰ φέρεις γρήγορα τὴ Χούλχα. Ἀλλοιῶς ὁ Γκαοὺρ . . . αἰωνία του ἡ μνήμη !

Ὁ γοριλάνθρωπος βρίσκεται στὶς καλὲς του. Δὲν τρέχει νὰ φέρει τὴ γιάτρισσα. Κάνει καὶ τιπιδπραχτικό. Σηκώνει στὴν ἀγκυλιά του τὸν Γκαοὺρ. Ξεκινάει γιὰ τὴ σπηλιά της.

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ποκοπίκο ἀκολουθοῦν.

Προχωροῦν ἀρχετὰ. Κοντεύουν. νὰ φτάσουν.

Κάπου κοντὰ ἐκεῖ, βρίσκεται τὸ λιμέρι τοῦ Γιαχάμπα. Τοῦ τρομεροῦ μαύρου γίγαντα.

Τ' ὄνειρό του, ὅπως ξέροντε, εἶναι νὰ σκοτώσει τὸν Ταρζάν. Τὸν Γκαοὺρ. Νὰ γίνει αὐτὸς Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Κάποιος ἀράπης τοὺς βλέπει. Τρέχει. Τὸν εἰδοποιεῖ.

Ὁ Γιαχάμπα ξέρεי καλά τὰ κατατόπια. Κρύβεται σὲ στενὸ μονοπάτι. Ἀφήνει νὰ περάσει ὁ γοριλάνθρωπος μὲ τὸν ἀναισθητο Γκαοὺρ. Περιμένει λίγο. Χύνεται στὸν Ταρζάν.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν δειλιάζει. Στὶς φλέβες του τρέχει τώρα ἀθάνατο ἑλληνικὸ αἷμα.

Μαῦρος καὶ λευκὸς γίγαντας χτυπιῶνται μὲ λύσσα. Οἱ λάμεις τῶν μαχαιριῶν τοὺς ἀστράφτουν στὸν ἥλιο.

Ὁ Ποκοπίκο ἀγριεύει.

— Ταρζάν, κάνε τι θὰ κάνεις γρήγορα. Μὲ τὸ ζόρι βαστάω τὴ χατζάρα μου !

Ὁ γοριλάνθρωπος ἀκούει πίσω του σαματὰ. Γυρίζει. Βλέπει

τὸ κακὸ ποὺ γίνεται.

Παρατάει κάτω τὸν πληγωμένο. Τρέχει κοντὰ στοὺς δυὸ γίγαντες. Σπρώχνει τὸν Ταρζάν. Θὰ κάνει αὐτὸς καλὰ μὲ τὸν τρομερὸ ἀράπη.

Ὁ Γιαχάμπα προφταίνει. Δίνει στὸν Νταμπούχ ξαφνικὴ μαχαιριά. Ἀμέσως παρατάει τὸν ἀγῶνα. Τὸ βάζει στὸ πόδια...

Ὁ γοριλάνθρωπος βλέπει τὸ αἷμα νὰ ξεπηδάει ἀπ' τὰ τραχωτὰ στήθεια του. Ἐξαγριώνεται. Τὸν ξαναπιάνει ἡ τρέλλα.

Ξεκινάει τὸν Γκαοὺρ ποὺ πρέπει νὰ πάει στὴ σπηλιά της Χούλχας. Νὰ τὸν σώσει.

Χύνεται πίσω στὸ Γιαχάμπα, τὸν κυνηγάει. Οὐρλιάζει τρομαχτικά !

Σὲ λίγες στιγμὲς χάνονται κι' οἱ δυὸ. Μέσα στὶς πυκνὲς φυλλωσιὲς τῆς ἀγρίας Ζούγκλας.

Ὁ Ταρζάν εἶναι τώρα λεύτερος. Ἀμέσως τρέχει κοντὰ στὸν Γκαοὺρ.

Κάνει ὑπεράνθρωπες προσπάθειες νὰ τὸν σηκώσει στὰ χέρια. Νὰ τὸν φέρει στὴ γιάτρισσα.

Τίποτα. Τὸ κορμὶ τοῦ μελαψοῦ γίγαντα εἶναι ἀφάνταστα βαρὺ.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας στεναχωριέται :

— Τὶ θὰ γίνει τώρα ; Θὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ πεθάνει ;

Ὁ Ποκοπίκο τὸν κυττάζει μὲ περιφρόνηση :

— Κάνε πέρα... Θὰ τὸν πάω ἐγώ !

Ἀρπάζει τὸν ἀναισθητο Γκαοὺρ ἀπ' τὸ πόδι. Ἐτοιμάζεται νὰ τὸν τραβήξει...

‘Αμέσως αλλάζει γνώμη. Σταματάει. Δικηολογείται:

— Πά, πά, πά!.. Δέν είναι οσοστό! ‘Αν κάνω πώς τραβάω, θά του ξερριζώσω κανένα... ποδάρι! Καλύτερα νά φέρω έδώ τη Χούλγα.

Τό βάζει στα πόδια. ‘Η σπηλιά της γιάτρισσας δέν βρίσκειται μακρυά. Φτάνει λαχανιασμένος:

— Κυρά Πεννικιλίνη τρέξε! ‘Ο Γκαούρ... μαζεύει υπογραφές!

Η ΓΙΓΑΝΤΟΣΩΜΗ ΒΔΕΛΛΑ

‘Αφήσαμε την Ταταμπού νά ξεφεύγει απ’ τά χέρια του φτερωτού Μάγου. ‘Από μεγάλο ύψος νά πέφτει στα μουροπράσινα νερά της λίμνης.

Τό μελαψό κορμί της πανώρια Κόρης έχει αφάνταστη όρμη. Κατεβαίνει βαθιά. Φτάνει στο βυθό.

‘Αμέσως αρχίζει ν’ ανεβαίνει... Βγαίνει στην επιφάνεια.

‘Η άμοιρη Κόρη νοιώθει τώρα σφιγμένο τό κορμί της. Βαρού.

Μιά τεράστια νεροφίδα έχει κουλουριαστεί σ’ αυτό.

Μοιάζει με υπερφυσική βδέλλα. Μπορεί νά ρουφίζει τό αίμα ενός ανθρώπου.

‘Η ατρόμητη Ταταμπού χαροπαλεύει στη λίμνη. Τό φονικό μαχαίρι της έχει ξεφύγει. Βρίσκεται άοπλη. ‘Η θέση της αφάνταστα τραγική.

Με τά χέρια σφίγγει τ’ άπαίσιο γλυστερό κορμί της νεροφίδας. Ταυτόχρονα βγάζει σπαραχτικά ξεφωνιά:

— Βοήθειααα! Βοήθειααα!

‘Η Ταταμπού ξαπλωμένη στο μοναδικό κρεβάτι. Πλάϊ της σ’ ένα χαμηλό σκαμνί ό Μάξ Αρλαν.

‘Η γιγαντόςωμη βδέλλα έχει κολλήσει τό βεντουζένιο στόμα της στην κοιλιά της άμοιρης Κόρης. Αρχίζει νά ρουφάει αίμα.

Ταυτόχρονα τά νερά γύρω άναταράζονται. Τρεις τεράστιοι κροκοδείλιοι φτάνουν. Τριγυρίζουν την Ταταμπού. Τά τρομαχτικά στόματά τους όρθάνοιχτα. Τά χνώτα τους βρωμούν σάπιες σάρκες.

‘Η ‘Ελληνίδα Κόρη νοιώθει νά φτάνει ή στερνή της στιγμή. Βγάζει μιά τελευταία σπαραχτική φωνή.

— Γκαούρ!... ‘Αγαπημένε μου!

Κλείνει με φρίκη τὰ μάτια.
Περιμένει τὸ μοιραῖο.

Περνᾶνε κάμποσες στιγμές...
Παράξενο! Τὰ τρία πεινασμένα
θεριά δὲν τὴν παραράζουν. Νοι-
ώθει μονάχα τὸ θανατερό βύ-
ζαγμα τῆς βδέλλας.

Ἡ Ταταμποῦ ξεθαρρεύει κα-
πῶς. Ἀνοίγει δειλὰ τὰ μάτια.

Οἱ κροκόδειλοι βρίσκονται ἀ-
κόμα γύρω. Ὅμως διστάζουν νὰ
ζυγώσουν. Νὰ ἐπιτεθοῦν.

Ἡ πανώρια Κόρη θυμᾶται :
Ἀπὸ κάποιο σοφὸ γέρο ἰθαγενῇ
εἶχε ἀκούσει: Οἱ κροκόδειλοι
τρέμουν τὶς τεράστιες αὐτὲς νε-
ροφίδες. Γλυστερὲς καθὼς εἶναι,
περνοῦν εὐκόλα ἀπ' τὰ εὐρύχω-
ρα λαρύγγια τους. Φτάνουν βα-
θιὰ στὶς κοιλίες. Ἐκεῖ ἀνενό-
χλητες ρουφᾶνε τὸ αἷμα τους.
Τοὺς σκοτώνουν.

Γι' αὐτὸ τὰ πεινασμένα θεριά
δὲν ζυγώνουν. Δὲν χύνονται ν'
ἀρπάξουν τὸ μελαψὸ κορμί τῆς
δυστυχισμένης κοπέλας.

Ἡ Ταταμποῦ ξεθαρρεύει.
ΠΑίρνει ἀφάνταστο κουράγιο.
Μὲ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες
καταφέρνει νὰ πνίξει τὴν τρο-
μερῇ βδέλλα.

Σασπισμένη, καθὼς εἶναι, τρα-
βάει ἀπὸ πάνω της τὸ νεκρὸ
κορμί της. Ἐκεῖνο βυθίζεται
ἀργά...

Οἱ κροκόδειλοι δὲν ἔχουν τώ-
ρα νὰ φοβηθοῦν τίποτα. Χύνο-
ται πάνω στὴν Ἑλληνίδα.

Ἡ Ταταμποῦ γρήγορα κατα-
λαβαίνει τὸ λάθος της. Κάνει
ἀπότομη βουτιά. Εἶναι ἀφθαστὴ
στὸ κολύμπι. Ἀρπάζει τὴν τε-
ράστια νεροφίδα. Τὴ φέρνει δυὸ
βόλτες στὸ κορμί της. Βγαίνει
ξανά στὴν ἐπιφάνεια.

Τὰ θεριά τρομάζουν πάλι. Δὲν
τὴ ζυγώνουν...

Ἡ ἀτρόμητη κόρη ξεκινάει.
Κολυμπάει σὰν δελφίνι. Βιάζε-
ται νὰ φτάσει στὴν ὄχθη. Νὰ
σωθεῖ.

Οἱ τρεῖς κροκόδειλοι ἀκολου-
θοῦν...

Ξαφνικά, στὴν ἡσυχία τῆς νύ-
χτας, ἀντηγεῖ τρομαχτικὸ οὐρ-
λιαχτό.

Εἶναι ὁ τρελλὸς γοριλάνθρω-
πος. Ἀκόμα κυνηγάει τὸν ἀπαί-
σιο Γιαχάμπα.

Ἡ Ταταμποῦ νοιώθει τρελλή
χαρά. Ξεφωνίζει:

— Νταμπούουουουχ!.. Νταμ-
πούουουχ!...

Ἀλίμονο! Τὴν ἴδια στιγμή καί-
τι ἀναπάντεχο γίνεται: Μεγάλο
χρυσόκόκκινο ψάρι τῆς λίμνης
παρουσιάζεται. Ἀρπάζει στὸ στό-
μα του τὴν οὐρά τῆς νεροφίδας.
Τραβάει μὲ δύναμη. τὴν παίρ-
νει. Χάνεται στὰ θολὰ μαυρο-
πράσινα νερά.

Ἡ ἄμοιρη Κόρη εἶναι χα-
μένη!

Οἱ πεινασμένοι κροκόδειλοι
χύνονται γιὰ δεύτερη φορὰ πά-
νω της. Στιγμές φρίκης ἀκο-
λουθοῦν.

Ἡ Ταταμποῦ κάνει τρελλὲς
βουτιές. Ξεφεύγει, σὰν χέλι, ἀπ'
τὰ δόντια τους.

Ὅμως ἡ βδέλλα τῆς ἔχει ρου-
φήξει πολὺ. αἷμα. Νοιώθει λιγώ-
στες δυνάμεις. Ἐξω στὴν ὄχθη
ἀκούγεται παραξενὸς θόρυβος.
Σὰν νὰ σπάζουν κλαδιά.

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμές γρή-
γορος παφλασμὸς φτάνει στ' αὐ-
τιά της. Ὁ γοριλάνθρωπος ἔχει
παρατήσει τὸ Γιαχάμπα. Βουτά-

ει στὰ νερά. *Ερχεται νά τή σώσει.

Φτάνει κοντά της.

‘Ο Νταμπούχ φέρνει μαζί τρία χοντρά κλαδιά. Σάν ρόπαλα. Μὲ ἀφάνταστη σφελτοσύνη κάνει κάτι ἀπίστευτο. Τὰ χώνει βαθιά στ’ ἀνοιχτὰ στόματα τῶν πεινασμένων θεριῶν.

Τὰ λαρύγγια τους φράζουν. Οἱ κροκόδειλοι δὲν παίρνουν ἀνάσα.

Σπαρταρᾶνε! Χτυποῦνται!

Πασχίζουν μάτια νά λευτερωθοῦν ἀπ’ αὐτά.

‘Ο γοριλάνθρωπος βρίσκει τὴν εὐκαιρία. *Αρπάζει στὰ χέρια του τὴν Ταταμπού. Κολυμπάει γρήγορα. Φτάνει πάλι στὴν ὄχθη. Βγαίνει ἔξω.

Στιγμὴ δὲ μένει νά ξαποστάσει. Συνεχίζει τὸ φεugιό του. Τρῶβᾶει κατὰ τὸ νοτιά. *Εκεῖ πού βρίσκεται ἡ καλύβα του. Πάνω στὸ θεόρατο δέντρο.

‘Ο Νταμπούχ, ὅπως ξέρουμε, ἀγαπάει τὴν Ταταμπού. Γιὰ τὴν ἀγάπη της ἔχουν σαλέψει τὰ λογικά του.

‘Ομως δὲν ἔχει κακιὰ πρόθεση. Ἡ ἀγάπη του εἶναι ἀφάνταστα ἀγνή. Θέλει μονάχα νά κρατάει κοντὰ τὴν πανώρια μελαψὴ Κόρη. Τὴν φυλακίζει γτὴν ψηλὴ, ἀπρόσιτη καλύβα του. Αὐτὸς ξαπλώνει κάτω. Πλάϊ στὸν κορμὸ τοῦ θεόρατου δέντρου του. *Αγρυπνος φρουρὸς της.

Τὸ ἴδιο θέλει νά κάνει πάλι. Ἡ Ταταμπού νοιώθει τὸν κίνδυνο. Λαχταράει νά γυρίσει γρήγορα στὴν κορφὴ τοῦ ψηλοῦ βραχώδικο βουνοῦ. Νά βοηθήσει τὴν Τζέϊν. Τὴν ἀγαπημένη

καινούρια φίλη.

Μὲ κάθε τρόπο πρέπει νά ξεγελάσει τὸν τρομερὸ σωτήρα.

Πῶς ὁμως;

Ξαφνικά τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της φωτίζονται.

Βλέπει στὰ στήθεια τοῦ γοριλάνθρωπου τὴ ματωμένη μαχαιριά.

— Νταμπούχ, πονᾶς; Στάσου νά σοῦ γιαιτρέψω τὴν πληγή. *Υστερα πάμε στὸ δέντρο σου!

‘Ο γοριλάνθρωπος σταματᾷ. Ξαπλώνει κάτω. Δέχεται εὐτυχισμένος τὶς περιποιήσεις της.

Ἡ Ταταμπού μαζεῦει ξερά φύλλα. Τὰ βάζει πάνω στὴ ματωμένη μαχαιριά. Κόβει καὶ μερικά φύλλα ὑπνοβότανου. Τὰ βάζει στὸ στόμα τοῦ σωτήρα της. *Εκεῖνος δὲν ὑποψιάζεται. Τὰ μασσάει. Τὰ καταπίνει...

Σὲ λίγες στιγμὲς φτάνει γοργὸ τ’ ἀποτέλεσμα: ‘Ο Νταμπούχ βυθίζεται σὲ βαθὺ ὕπνο. Σωστὸ λήθαργο.

Ἡ πανώρια Κόρη κόβει πολλὰ κλαδιά. Σκεπάζει τὸ κορμὶ του. *Οσο θὰ κοιμᾶται πρέπει νά μὴ τὸν βροῦν τὰ θεριά.

*Αμέσως φεύγει... Τρέχει κατὰ τὴν Ἀνατολή. Κατὰ τὸ ψηλὸ βραχώδικο βουνό.

Δὲν προφταίνει νά ξεμακρύνει πολὺ.

Ξαφνικά, θόρυβος πίσω ἀπὸ κάποιο θάμνο. Γιγαντόσωμος ἀράρης ξεπετάγεται. Εἶναι ὁ τρομερὸς Γιαχάμπα!

Παραμόνευε. Εἶχε κι’ αὐτὸς ἀκούσει τὶς φωνὲς τῆς Ταταμπού. Στὸ φῶς τοῦ ὀλόγιμου φεγγαριοῦ εἶδε τὸν Νταμπούχ νά τὴ σώζει...

‘Ο Γκαούρ σφίγγει τὸ χέρι τοῦ Μὰξ Ἀρλαν:

— Έχεις σκληρὴ καρδιά! ‘Ο- μως εἶσαι τίμιος ἄντρας.

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα βγάζει πάλι τρομαγμένα ξεφωνιτά. Εἶναι ἄοπλη. ‘Ο ἀπαίσιος ἀράπης κρατᾷ φονικὸ μαχαίρι...

Μογάχα τὰ πόδια θὰ μποροῦσαν νὰ τὴν σώσουν. Ἀρχίζει νὰ τρέχει...

Στὴν κοιλία τῆς βδέλλας βρίσκεται πολὺ ἅπ’ τὸ αἷμα τῆς... Δὲν νοιώθει μεγάλο κουράγιο.

Γρήγορα ὁ τρομερὸς Γιαχάμπα τὴ φτάνει. Τὴν ἀρπάζει ἅπ’ τὰ μαλλιά.

Τ’ ὄνειρο τῆς ζωῆς του εἶναι ν’ ἀποκτήσει τὴν πανώρια σκλάβαι!

Ἡ Ταταμποῦ καὶ πάλι δὲν δειλιάζει. Παλεύει μὲ τὸ γιγαν-

τόσωμο μαῦρο. Μὲ δόντια καὶ νύχια ζητάει νὰ τὸν σπαράξει...

Χαμένος κόπος!..

‘Ο Γιαχάμπα καταφέρνει αὐτὸ πὺ θέλει. Τὴν ἀρπάζει γερά στὴν ἀγκαλιά του. Σεικινάει τρέχοντας. Τραβάει κατὰ τὸ βοριά. Ἐκεῖ πὺ βρίσκεται τὸ χορταρένιο παλάτι του. Ἡ ἄγρια φυλὴ πὺ κυβερνάει.

‘Ο θεὸς Κράουμπα κάνει πάλι τὸ θάμμα του:

Σὲ λίγες στιγμὲς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ. ‘Ο μαῦρος γίγαντας βγάζει πονεμένο βογγιτό. Σωριάζεται βαρὺς κάτω.

Ἡ πυρωμένη σφαῖρα τὸν ἔχει βρεῖ στὸ πόδι. Στρυφογυρίζει. Σπαρτάρει!...

Ἡ Ταταμποῦ ξεφεύγει ἅπ’ τὰ χέρια του. Εἶναι λεύτερη τώρα.

Μὲ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια σηκώνεται. Τὰ πόδια δὲν τὴν κρατᾶνε πιά. Κάνει νὰ τρέξει...

Λίγο πὺ πέρα, γνώριμη φωνὴ φτάνει στ’ αὐτιά της:

— Ἀπ’ ἐδῶ, Ταταμποῦ... Ἀπ’ ἐδῶ....

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα χάνει σιγά-σιγά τὸ κουράγιο. Τὰ μάτια της θολώνουν. Τ’ αὐτιά της βουίζουν. Εἶναι ἀφάνταστα ἐξαντλημένη. Σωριάζεται λιπόθυμη.

Η ΤΖΕ·Ι·Ν ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Εἶδαμε τὸν Ποκοπίκο νὰ φτάνει λαχανιασμένος στὴ σπηλιὰ τῆς Χούλχας:

— Κυρὰ Πενικιλίνη τρέξε! ‘Ο Γκαούρ... μαζεὺν ὑπογραφές!

Ἡ γιάτραισα ρίχνει τὰ σύνεργά της σὲ τομαρένιο σάκκο. Ἀ-

κολουθεῖ τὸ νάνο. Φτιάνει κον-
τὰ στ' ἀναίσθητο μελαψὸ παλι-
κάρη.

Σὲ μιὰ ὥρα ὁ Γκαοῦρ συνέρ-
χεται. Στέκει ὀρθός. Ὅμως ἔχει
χάσει πολὺ αἷμα. Εἶναι ἀφάν-
ταστα ἐξαντλημένος.

Ὁ Ποκοπίκο διώχνει τὴ Χούλ-
χα :

— Δρόμο τώρα γρηά ! Ἄ-
χρείαστη νάσαι . . . Ξορκισμένη
μὲ τὸ ἀπῆγανο ! . . . Ὅσο γιὰ τὴ
βίξιτα, ξέρεις.. Γράφτη καὶ κλά-
φτη ! . . .

Ὁ Γκαοῦρ κι' ὁ Ταρζάν ξεκι-
νοῦν ἀμέσως. Τραβᾶνε κατὰ τὴν
Ἀνατολή.

Ὁ νάνος ἀκολουθεῖ ἀγέρωχος.
Κυττάζει τὴ θρυλικὴ σκουρια-
σμένη χατζάρα του. Τῆς κου-
βεντιάζει :

— Πολὺ γλωμὴ σὲ βλέπω,
κακομοίρα μου ! Ἐχω καιρὸ νὰ
σὲ βάσω στὸ αἷμα ! Θὰ πάθεις..
ἀναιμία !

Σὲ λίγο φτάνουν ὅλοι στοὺς
πρόποδες τοῦ ψηλοῦ βραχώδι-
κου βουνοῦ.

Ὁ Γκαοῦρ δὲν νοιώθει δύνα-
μη. Δὲν μπορεῖ νὰ σκαρφάλωσει
στὴν κορφή. Ὁ Ταρζάν δὲν θέ-
λει νὰ τὸν ἀφήσει μονάχο.

Ὁ Ποκοπίκο βρίσκει τὴ λύση :
— Περιμένετε κι' οἱ δύο. Θ'
ἀνέβω ἐγὼ ἐπάνω...

Ἔτσι καὶ γίνεται.

Σὲ λίγο ξανακατεβαίνει. Μαζί
του μονάχα ἡ Τζέϊν.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
ἀγκαλιάζει μὲ λαχτάρα τὴ συν-
τροφισσά του.

Ὁ Γκαοῦρ σαστίζει :

— Ἡ Ταταμπού ; Ποῦ εἶναι
ἡ Ταταμπού ;

Ἡ Τζέϊν μασσάει τὰ λόγια :
— Μά . . . Λεῖπει... Ἔχει ὠ-
ρα πού ἔφυγε.. Δὲν ξέρω... Μὴ
μὲ ρωτᾶτε....

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τρομά-
ζει :

— Μήπως τὴν ἄρπαξε ὁ φτε-
ρωτὸς βρυκόλακας ; Αὐτὸς πού
εἶδε ὁ Ποκοπίκο ;

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας
κάνει πὺξ δὲν καταλαβαίνει.

Στὸ σατανικὸ μυαλό της ἔχει
καταστρώσει καταχθόνια σχέδια :

— Ποιὸς φτερωτὸς βρυκόλα-
κας ; Δὲν εἶδα τίποτα τέτοιο.

Καὶ τῆς ξεφεύγει τάχα :

— Ὁ «βρυκόλακας» πού ἄρ-
παξε τὴν Ταταμπού, ἦταν ἄλ-
λος.

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Γκαοῦρ τὴν
πιέζουν ἀφάνταστα νὰ μιλᾷσει.

— Καλά. . Ἀφοῦ ἐπιμένετε
θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα...

Ἀρχίζει :

— Τὰ χαράματα σκαρφάλωσε
στὴν κορφὴ ὁ Μάξ Ἀρλαν. Εἶ-
πε στὴν Ταταμπού πὺξ τὴν ἀ-
γαπάει. Πὺξ ἦρθε νὰ τὴν πάρει.
Νὰ τὴν κάνει παντοτεινὴ συν-
τροφισσά του. Ἐκεῖνη δέχεται
πρόθυμα. Κάνει νὰ τὸν ἀκολου-
θήσει. Ἐγὼ μπαίνω στὴ μέση.
Θέλω νὰ τὴν ἐμποδίσω. Νὰ μὴ
κάνει μιὰ τόσο ἀτιμὴ πράξη. Ἡ
Ταταμπού γίνεται θηρίο. Χύνε-
ται πᾶνω μου. Μὲ χτυπάει μὲ
λύσσα ὥστερα φεύγειμὲ τὸν ἀ-
γαπημένο της.

Ἡ Τζέϊν δείχνει στοὺς δύο
γίγαντες τὰ χτυπήματα τοῦ κορ-
μοῦ της. Εἶναι αὐτὰ πού ἔπαθε
πέφτοντας στὰ βράχια. Ὅταν ἡ
Ταταμπού γιὰ νὰ τὴ σώσει,
χτύπησε μὲ τὸ μαχαίρι της τὸ
φτερωτὸ Νάχρα Ντού.

— "Αν δὲν πιστεύετε, κυττάξτε : Μαῦρο γίνηκε τὸ κορμί μου. Μὲ χτυποῦσε ἀλύπητα !

Ὁ Ταρζάν κουνάει τὸ κεφάλι. Κυττάζει μὲ συμπόνια τὸ μελαψὸ γίγαντα :

— Εἶσαι καλὸς Γκαοῦρ ! Μεγαλόκαρδος ! Σ' ἀγαπῶ σὰν ἀδελφὸ μου ! Ὅμως ἡ συντροφισσα πού ἔχεις, δὲν σοῦ ταιριάζει. Ἐγώ, στιγμὴ δὲν θὰ μπορούσα νὰ ζήσω μαζί της. Τουλάχιστον θὰ ντρεπόμουν.

Ὁ Γκαοῦρ τρίζει τὰ δόντια. Κυττάζει ἀγρια τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας :

— Γύρισε στὴ σπηλιά σου, Ταρζάν. Ἡ Ταταμποῦ εἶναι Ἑλληνίδα. Ἀν δὲν μ' ἀγαποῦσε, θὰ μοῦ τῶλεγε ! Ποτέ δὲν θὰ μπορούσε νὰ φερθεῖ ἔτσι.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας παίρνει τὴ Τζέιν. Φεύγουν ἀργά. Τραβᾶνε κατὰ τὴ δύση. Ἐκεῖ πού βρίσκεται ἡ σπηλιά τους.

Ταυτόχρονα ξεκινáει κι' ὁ Γκαοῦρ. Βαρύς. Συγγεφιασμένος. Παίρνει τὸ μονοπάτι κατὰ τὸ βορρῆα. Θὰ πάει στὴν καλύβα τοῦ Μάξ Ἀρλαν. Νὰ δεῖ μὲ τὰ μάτια του.

Ὁ Ποκοπίκο ἀκολουθεῖ κατ' οὐρανόθεν. Μουρμουρίζει φιλοσοφικά :

— Κακοὶ οἱ ἄνθρωποι ! Πολὺ κακοὶ ! Μονάχα ἓνα τοὺς συμμορφώνει κάπως : Τὸ . . . σφάξιμο !

ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΗ

"Εξω ἀπ' τὴν καλύβα τοῦ λευκοῦ τυχодиώχτη, δὲν βρίσκεται κανένας.

Ὁ Μάξ Ἀρλαν ἔχει σκοτώσει

τοὺς δέκα μαύρους σκλάβους του.

Ὁ Γκαοῦρ σπρώχνει τὴν ξυλῆνια πόρτα. Εἶναι ἀνοιχτή. Μπαίνει μέσα. Μαζί του κι' ὁ νάνος.

Καὶ νά : Τὰ μάτια τοὺς γουρλώνουν ἀπὸ φρίκη.

Ἡ Ταταμποῦ βρίσκεται ξαπλωμένη στὸ μοναδικὸ κρεβάτι. Πλαίι της κάθεται σ' ἓνα χαμηλὸ σκαμνὶ ὁ Μάξ Ἀρλαν !

Ὁ πανώριος Ἀμερικανὸς σηκώνεται. Ἐξηγεῖ ταραγμένος στὸ μελαψὸ γίγαντα :

— Λευτέρωσα τὴ συντροφισσά σου ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Γιαχάμπα. Τὸν πυροβόλησα... Ἡ Ταταμποῦ ἔπεσε λιπόθυμη. Τὴν ἔφερα ἐδῶ... Κατάφερα νὰ τὴ συνεφέρω... Ὅ,τι ἔλεγα νὰ φύγω .. Νὰ ρθῶ στὸ βουνό σου ..

Ὁ Γκαοῦρ κάνει μιὰ κίνηση τοῦ χεριοῦ του :

— Φτάνει... Δὲν χρειάζονται δικαιολογίες !... Χαμένα πᾶνε τὰ παραμύθια σου ! Μὲ σένα δὲν ἔχω τίποτα... Ἐκεῖνη δέχτηκε νὰ σ' ἀκολουθήσει...

Κυττάζει τώρα μὲ περιφρόνηση τὴν πανώρια Κόρη :

— Δὲν πίστεψα τὴ Τζέιν. Ὅμως ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. . Ποτέ δὲν θὰ μπορούσα νὰ τὸ φαντασθῶ !

Τὰ μάτια του βουρζώνουν. Κάνει νὰ φύγει.

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα ξεφωνίζει μ' ἀπόγνωση :

— Ὁχι, Γκαοῦρ ! Εἶμαι ἀθῶα. Πίστεψέ με ;

Πασχίζει νὰ σηκωθεῖ ἀπ' τὸ κρεβάτι. Ἀδύνατον. Εἶναι ἀφάνταστα Ἐξαντλημένη...

Ὁ Γκαοῦρ βγαίνει ἀπ' τὴν ἀ-

νοιχτή πόρτα της καλύβας. Χά-
νεται έξω...

‘Ο Ποκοπίκο ετοιμάζεται νά
κάνει τὸ ἴδιο. Τοὺς κυττάζει εἰ-
ρωνικά:

— Πολὺ σὰς γουστάρω, ἀδερ-
φέ μου! Ὅμως ἄλλοτε νά...
κλειδώνετε ἀπὸ μέσα!..

Βγαίνει κι’ αὐτός. Κλείνει μὲ
δύναμη τὴν πόρτα.

Φτάνει τὸ μελαψὸ γίγαντα.
Προχωροῦν μαζί. Τὸ κωμικὸ
πρόσωπο τοῦ νάνου δείχνει τώ-
ρα συμπόνια:

Κουράγιο Γκαουράκο μου. Δὲν
θὰ μείνεις ἔτσι. Σοῦ παραχωρῶ
τή... Χουχου!

Περνᾶνε λίγες στιγμές...

‘Ο Γκαοὺρ ξαφνικά σταματάει.
‘Η ζήλεια ἔχει θολώσει τὸ λο-
γικὸ του. Μουγγρίζει:

— Δὲν πρέπει νὰ τὴ χαρεῖ
ἄλλος!.. Θὰ τὴ σκοτώσω. Θὰ
σκοτωθῶ κι’ ἐγώ!...

Γυρίζει. Προχωρεῖ ξανά γιὰ
τὴν καλύβα.

‘Ο νάνος μαρμαρώνει:

— Ἐγὼ πάω πάσο!.. Ζωὴ σὲ
λόγο μου!

Κάθεται στὸν κορμὸ πεσμέ-
νου δέντρου.

‘Ο θρυλικὸς Ἕλληνας γίγαν-
τας φτάνει πάλι στὴν καλύβα
τοῦ Μᾶξ Ἀρλαν. Ὅμως σταμι-
τά. Δὲν τὴν ἀνοίγει. Ἀκούει ὁ-
μιλίες. Ἀσυναίσθητα βάζει αὐτί.
Ἀφουγκράζεται.

‘Η φωνὴ τῆς Ταταμπού:

— Εἶμαι μιὰ δυστυχισμένη,
Μᾶξ! ‘Ο Γκαοὺρ νομίζει πὼς
εἶμαι φίλη σου! Κι’ ὅμως ἐγὼ
τὸν ἀγαπῶ ἀφάνταστα. Περισό-
τερο ἀπ’ τὰ μάτια μου. Ἀπ’ τὴ
ζωὴ μου!.. Τώρα, μιὰ χαρὰ μου

‘Ο Γκαοὺρ κρατᾶει εὐτυχισμέ-
νος στὴν ἀγκαλιά του τὴν πα-
νῶρια Ταταμπού. ‘Ο Ποκοπίκο
ἀκολουθεῖ σιωπηλός.

μένει μονάχα: Νὰ σκοτωθῶ γιὰ
τὴ χαμένη ἀγάπη του!

‘Η φωνὴ τοῦ Μᾶξ Ἀρλαν:

— Ὁχι. Ταταμπού! Θὰ τρέξω νά
τὸν βρῶ. Θὰ τοῦ ἐξηγήσω... Εἶ-
ναι ἀλήθεια πὼς στά βάρη τῆς
καρδιάς μου, ἄσβεστη φλόγα
καίει γιὰ σένα... Ἄν δὲν ἦσουν
συντρόφισσα τοῦ Γκαοὺρ, θὰ
γκρέμιζα τὸν κόσμο γιὰ νὰ σ’
ἀποκτήσω!.. Ὅμως σέβομαι τὸ
μελαψὸ γίγαντα. Τὸν θαυμάζω.
Τὸν ἀγαπῶ! Ποτὲ δὲν θ’ ἀπο-
φάσιζα νὰ τοῦ κάνω μιὰ τέτοια
προσβολή. Χίλια χρόνια νὰ μεί-

νεις στην καλύβα μου, δὲν ἔχεις νὰ φοβηθεῖς τίποτα. Θὰ σοῦ φερῶ σὰν τίμιος φίλος. Σὰν ἀδελφός!...

Ὁ Γκαούρ ἀκούει τὰ λόγια τους. Τὸ σκυμμένο κορμί του στυλώνεται περήφανο. Τὸ πρόσωπό του φωτίζεται ἀπὸ χαρά.

Σπρώχνει τὴν πόρτα. Εἶναι πάλι ἀνοιχτή. Τρέχει μὲ λαχτάρα κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του. Ἀγκαλιάζονται δακρυσμένοι.

— Ταταμπού!

— Γκαούρ!

Ὁ Μάξ Ἀρλαν τοὺς κυττάζει. Τὰ μάτια του θολά. Στὰ χεῖλια του πονεμένο χαμόγελο.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὸν πλησιάζει. Τοῦ σφίγγει τὸ χέρι:

— Ἔχεις σκληρὴ καρδιά! Ὁμῶς εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος!

Ἀμείσως σηκώνει τὴν ἀγκα-

λιά του τὴν ἀγαπημένη συντρόφισσα. Φεύγει βιαστικός.

Σὲ λίγο φτάνει στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου. Ἐκεῖ ποῦχει καθήσει ὁ νάνος.

Ὁ Ποκοπικό βλέπει τὸ τρυφερὸ ἀγκάλιασμα. Δὲν πιστεύει στὰ μάτια του. Τὰ τριβει νὰ καθαρίσουν.

Τοῦρχειται τώρα νὰ ξεκαρδιστεῖ στὰ γέλοια. Νὰ κοροϊδέψει. Νὰ φωνάξει;

— Ἀμάν, βρὲ Μαντράχαλε : Εἶπαμε νὰ τὴ σκοτώσεις. Ὁχι καὶ νὰ τὴν πνίξεις στὰ . . . σορόπια!

Ὅμως δὲν λείει τίποτα. Χαμογελάει μὲ συμπόνια. Τὰ μάτια του βοουκλώνουν. Ἀκολουθεῖ σιωπηλός. Τραβᾶνε γιὰ τὸ ψηλὸ βραχώδη βουνό!

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΑ ΤΕΥΧΗ 1, 2 καὶ 3 ΕΧΟΥΝ ΕΞΑΝΤΛΗΘΕΙ.

Γίνεται ἐπείγουσα ἀνατύπωσις ὅλων
Σὲ λίγες μέρες θὰ γίνει δεύτερη ἀποστολὴ

ΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ Ἀριθ. 1

“ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ,”

στὶς Ἐπαρχίες καὶ στὸ Ἐξωτερικό.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Αγαπημένοι μου φίλοι κι' έχθροι :

Πρωτοφανής θρίαμβος! 'Αποθέωσις! Καλαρισμός κόσμου! 'Η κυκλοφορία του πρώτου τεύχους μου ήταν άνευ προηγουμένου! Ποτέ στην 'Ελλάδα δέν αγοράστηκε Περιοδικό με τέτοια λαχάρα και φανατισμό!

Τήν πρώτη μέρα στην 'Αθήνα, Πειραιά και Περίχωρα, ξεθεύτηκαν σχεδόν όλα τα τεύχη που είχαμε τυπώσει. Για να στείλουμε στις 'Επαρχίες και στο 'Εξωτερικό ('Αμερική, Αίγυπτο, Αυστραλία, Γαλλία, Τουρκία κλπ) χρειάστηκε να κάνουνε άμεσως ανατύπωση.

Τό μεγάλο και δυναμικό Τυπογραφείο Κώστα και Ασωνίδα Καϊτατζή, με δόθηκε άφάνταστα σ' αυτή την ανεπάντεχη φουρτούνα που πέρασα. 'Ολόκληρο τό προσωπικό του εργάζεται μέρες και νύχτες για να ανταποκριθεί στην τρομαχτική ζήτηση του τεύχους. 'Εξω από πολλά περίπτερα των 'Αθηνών σχηματίστηκαν πρωί-πρωί ουρές από παιδιά. Τό καθένα ζητούσε ν' αποκτήσει πρώτο τό τεύχος του. Πιάστηκαν και στά χέρια Γίνθηκαν πολλοί καυγάδες! 'Ακόμα και κορίτσια έλαβαν μέρος στους καυγάδες αούτους. Μιά μαθήτρια Γυμνασίου, φανατική Ταρζανική, ξεριζωσε τά μαλλιά μιās άλλης μαθήτριας, Γκαουρικής, για να μπωρέσει ν' αγοράσει: αυτή τό τελευταίο τεύχος που είχε απομείνει: σέ κάποιο περίπτερο.

Καλές μου φίλες, και καλοί μου φίλοι. Δέν βρίσκω λόγια να σ'ε ευχαριστήσω, για την αγάπη

Σας 'Ομιλεί
ο Κ^{ος} Νίκος

που μου δείξατε. Μά και για την ένθουσιώδη ύποδοχή και υποστήριξη που κάνετε στή δύσκολη αυτή έκδοτική προσπάθειά μου!

Περίμενα θάβαινα, τό τεύχος αυτό να είχε κάποια επιτυχία. Μά έναν τέτοιο θρίαμβο μου ήταν άδύνατο να τόν φανταστώ!

Ευχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά όλες τις 'Ελληνοπούλες κι' όλα τά 'Ελληνόπουλα, που βοήθησαν την πτωχή μου έκδοση, αγοράζοντας τό πρώτο τεύχος «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ». Και πιο πολύ ακόμα ευχαριστώ όλες κι' όλους εκείνους που κουράστηκαν να συνιστούν και να προπαγανδίζουν τό Περιοδικό μας σέ γνωστούς και φίλους τους.

Δέν μπορείτε νά φανταστείτε, ἀγαπητές μου φίλες κι' ἀγαπητοί μου φίλοι. τί μεγάλη σημασία ἔχει γιά τή ζωή τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» καί ἕνα ἀκόμη τεῦχος πού μπορεί κανεῖς ν' ἀγοράζει, ἢ νά συνιστάει σέ ἄλλον νά τὸ παίρνει.

Τὰ ἔξοδα κάθε ἐκδόσεως εἶναι τεράστια τήν ἐβδομάδα. Κι' ἐγώ δέν εἶμαι πλούσιος ἐκδότης, μὰ ἕνας φτωχός συγγραφέας, σάν ὅλους τοὺς Ἕλληνες συγγραφεῖς.

Με τή βοήθεια καί τήν ὑποστήριξή σας ὁ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» θά γράφεται, θά ἐκδίδεται καί θά κυκλοφορεῖ ὅσο θά ζῶ.

Ὅποιος θέλει νά μὴ σταματήσει ποτέ πιά ἡ ἐκδόση τοῦ Περιοδικοῦ μας, κι' ὅποιος θέλει νά μὲ βοηθήσει πραγματικά στή δυσκολία προσπάθεια πού κάνω, πρέπει :

1) Νά διαδίδει κάθε ἐβδομάδα τὸ τεῦχος.

2) Ἄν τὸ βρίσκει καλὸ, νά τὸ συνιστᾷ καί διαδίδει στοὺς φίλους καί γνωστοὺς του.

3) Νά μὴ τὸ θανατίζει σὲ κανένα.

Ὅποιο πτωχὸ παιδί δέν εἶναι σὲ θέση ν' ἀγοράζει τὸ τεῦχος, ἄς μοῦ γράψει. Θά τοῦ τὸ στείλω ἀμέσως δωρεάν. Στὸ γράμμα του ἄς μὴ δάλει οὔτε γραμματόσημο. Θά πληρώσω ἐγὼ τὸ διπλάσιο τέλος, ὅταν παραλάβω τὴν ἐπιστολή.

Καί πάλι, φίλες μου καί φίλοι, σὰς εὐχαρίστῳ γιά τὴν ἀγάπη καί τὴν ὑποστήριξή σας. Γιά νά σὰς δείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου σὰς δίνω μιὰ ὑπόσχεση : Θά στίβω τὸ κεφάλι μου σάν λεμονόκουπα, γιά νὰ γράφω τὸ τεῦχος χίλιες φορές πρὸ καλὸ ἀπὸ πρῖν. Ἐπίσης θά φροντίζω ἀπὸ τὰ τυ-

χὸν κέρδη τοῦ Περιοδικοῦ μας, ν' ἀγοράζω πολλὰ ἰομορφα καί χρήσιμα βιβλία πού θά τὰ παίρνετε βραβεῖα στοὺς ἀγώνισμούς.

Καί τώρα ἄς ἀλλάξουμε θέμα : Πολλοὶ ἄλλοι ἐκδότες γιά νὰ χτυπήσουν τὸ τεῦχος «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» σκοπεύουν νά βάλουν σὲ κυκλοφορία διάφορες ἀπομιμήσεις. Γι' αὐτὸ πρέπει νά προσέχετε πολὺ ὅταν ἀγοράζετε τὸ Περιοδικὸ μας. Στὸ κάτω μέρος τοῦ ἔξωφύλλου καί κάτω ἀπὸ τὸν τίτλο, πρέπει νά βλέπετε τυπωμένο τὸ ὄνομά μου : «ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ». Ἀμα τὸ ὄνομα αὐτὸ δέν ὑπάρχει, θά πεῖ πὼς τὸ τεῦχος δέν τὸ ἔχω γράψει ἐγώ. Εἶναι ἀπομιμήσις.

Ὅπως εἶδατε, τὰ ὀπισθόφυλλα κάθε τεύχους δέν εἶναι τὰ ἴδια. Σὲ ἄλλα ἔχουμε τυπώσει τὸν Γκαούρ καί σὲ ἄλλα τὸν Ταρζάν. Στὸ δεύτερο τεῦχος ἔχουμε δάλει τὴ Τζέιν καί τὴν Ταταμπού. Στὸ τρίτο θά μπεῖ ἡ Χουχού κι' ὁ Ποκοπίκο. Στὸ τέταρτο ὁ Μάξ Ἀρλαν κι' ἡ Γιοχάνα. Στὸ πέμπτο ἡ Χούχλα κι' ὁ Νταμπούχ. Στὸ ἕκτο ὁ Γιαχάμπα κι' ὁ Νάχρα - Ντού. Καί στὸ ἕβδομο ὁ Μπέιμπυ κι' ὁ Κόντε Τζουτζούκος. Ἔτσι, ὅσοι θέλουν μποροῦν μέσα σὲ ἑπτὰ ἐβδομάδες ν' ἀποκτήσουν καί τοὺς δέκα τέσσερες ἀγαπημένους ἥρωες τῆς Ζούγκλας.

Πάντως πρέπει νά ξέρετε πὼς στὰ Περίπτερα καί στὰ Πρακτορεία, θά στέλνουμε ἀπὸ κάθε νοῦμερο, μιὰ τεύχη μὲ τὸν ἕνα ἥρωα κι' ἄλλα μιὰ μὲ τὸν ἄλλο.

Ἐπίσης, θερμὰ παρακαλῶ τίς φίλες καί τοὺς φίλους τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» νά μοῦ γράφουν σὲ ποία πόλη, ἢ σὲ ποιὸ

χωριό δὲν πηγαίνει τὸ Περιοδικό μας. Θὰ φροντίσω ἀμέσως νὰ σταλοῦν τεύχη.

Τὴ διεύθυνσή μου τὴν ξέρετε : **NIKON B. POITSON**, Ἀγίου Μελετίου 93, Ἀθήνας.

Μὴ ξεχνάτε κι' αὐτὰ πού σᾶς ἔγραψα στὸ προηγούμενο τεύχος ἀριθ. 1 «**MONOMAXIA ΓΚΑΟΥΡ-TAPZAN**». Δηλαδή :

Τὰ διηγήματα πού μοῦ στέλλατε, θὰ τὰ δημοσιεύσω μὲ τὴ σειρά τους. Αὐτὸ θὰ γίνῃ μόλις σταματήσει στὴν ἀγορὰ ἡ κρίση τοῦ χαρτιοῦ. Τότε θὰ μπορέσω νὰ προσθέσω στὸ τεύχος κι' ἄλλες σελίδες. Ἀλλοιῶς θὰ ἔπρεπε νὰ γράψω πιὸ μικρὸ τὸ κείμενο. Αὐτό, εἶμαι βέβαιος, κανένας ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ τὸ θέλει.

Σ' ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα, ὅπως ξέρετε, ἔχουν συσταθεῖ ἀμέτρητες ὁμάδες Γκαουρικῶν καὶ Ταρζανικῶν. Οἱ φιλικές αὐτὲς ὁμάδες λειτουργοῦν χωρὶς σειρά καὶ τάξη.

Ἀπ' τὸ προηγούμενο τεύχος τοῦ «Γκαοῦρ-Ταρζάν» ἔβαλα τοὺς θεμέλιους λίθους δυὸ μεγάλων Πανελληνίων Πατριωτικῶν Ὑμᾶδων. Οἱ τίτλοι τους θὰ εἶναι :

1) **Φιλικὴ Ὑμᾶς Γκαουρικῶν** (Φ. Ο. Γ.).

2) **Φιλικὴ Ὑμᾶς Ταρζανικῶν** (Φ. Ο. Τ.).

Σὲ κάθε πόλη καὶ σὲ κάθε χωριό, μποροῦν νὰ ὑπάρχουν ὅσες-οδήποτε ὁμάδες.

Κάθε ὁμάδα θὰ ἔχει ἓναν Ἀρχηγό, ἓναν ὑπαρχηγό, ἓναν γραμματέα, ἓναν ταμία καὶ τὰ μέλη της. Ὅλοι μαζί δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι λιγώτεροι ἀπὸ ἑπτὰ.

Πρῶτος καὶ κύριος σκοπὸς τῶν

Ὑμᾶδων αὐτῶν εἶναι ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Οἱ δυὸ παρατάξεις θὰ συναγωνίζονται στὸ στίβο μιᾶς ὑπέροχης κι' εὐγενικῆς ἀμιλλας. Ν' ἀποδείξουν στὴν Πατρίδα μας ποιοὶ τὴν ἀγαπᾶνε περισσότερο : Οἱ Γκαουρικοὶ ἢ οἱ Ταρζανικοὶ ;

Κάθε ὁμάδα πρέπει νὰ στείλῃ καθαρογραμμένα τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὑπαρχηγοῦ, γραμματέα, ταμία καὶ τῶν μελῶν, μαζί μὲ τίς διευθύνσεις τους.

Θὰ λάβετε ἀμέσως ὅλοι ἀπὸ μιὰ καλλιτεχνικὴ ταυτότητα. Ἐπίσης σύντομα θὰ κοποῦν μεταλλικὲς κονκάρδες μὲ ἀνάγλυφα τὰ κεφάλια τοῦ Γκαοῦρ καὶ τοῦ Ταρζάν. Θὰ μοιραστοῦν σ' ὅλους. Ἔτσι οἱ Γκαουρικοὶ καὶ οἱ Ταρζανικοὶ, πού θὰ φοροῦν στὸ πέτο τους τὴν κονκάρδα, θὰ γνωρίζωνται μὲ τὴν πρώτη ματιὰ μεταξὺ τους. Ἐμπρός λοιπὸν παιδιὰ. Φτιάχτε ἀμέσως τίς Ὑμάδες σας ΦΟΓ. καὶ ΦΟΤ.

Ὅποιος ἀποκτήσῃ ταυτότητα, θὰ μπορεῖ νὰ ἐγγράφεται συνδρομητῆς στὸ Περιοδικό μας μὲ ἔκπτωση 30 ο.ο. Δηλαδή ἀντὶ νὰ πληρώνῃ τὸ χρόνο 130.000, θὰ δίνει μονάχα 84.500 δραχμὲς. Μὲ ἄλλα λόγια τὸ τεύχος, ἀφαιρουμένων τῶν ἐξόδων ἀποστολῆς 26.000 δραχ., τὸ χρόνο, θὰ τοῦ στοιχίξῃ μόνον 1125 δραχμὲς. Δηλαδή στὴ μισὴ σχεδὸν τιμῇ.

Τὰ χρήματα γιὰ τὴ συνδρομὴ μπορεῖτε νὰ τὰ στέλνετε μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ στὴ Διεύθυνση : **Νίκον Β. Ροῦτσον** Ἀγίου Μελετίου 93 Ἀθήνας.

Γιὰ νὰ ἐγγραφεῖ λοιπὸν κάποιος συνδρομητῆς μὲ ἔκπτωση πρέπει νὰ εἶναι μέλος Ὑμάδος

Γκαουρικῶν ἢ Ταρζανικῶν, καὶ νᾶ ἔχει ἀποκτήσει πρῶτα κανονικὴ ταυτότητα μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὴ δευθύνσά του.

Γράψτε μου ἀκόμα πῶς σᾶς φάνηκε τὸ πρῶτο καὶ τὸ δευτερο τεύχος. Κάθε σωστὴ παρατήρηση καὶ ὀρθὴ ὑπόδειξί σας θὰ τὴν ἐξετάξω σοβαρᾶ.

Ἀκούστε τώρα παιδιὰ καὶ τὸ πῶς σοβαρὸ καὶ ἐνδιαφέρον: Τὰ τεύχη τοῦ περιοδικοῦ «Γκαουρ—Ταρζάν» εἶναι ἀριθμημένα. Ὁ ἀριθμὸς θὰ δρίσκειται πάντα στὸ πᾶν μέρος τῆς σελίδας ἀρ. 4. Φυλάχτε τὰ τεύχη σὺν τὰ μέγιστα σας. Αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς ἔχει

μεγάλῃ σημασία γιὰ σᾶς. Στὸ ἕκτο τεύχος θὰ γίνῃ ἡ ἀποκάλυψη. Θὰ μᾶς πῶτε τί ἀξία ἔχει αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς γιὰ κείνον ποῦ ἀγοράζει τὸν «Γκαουρ—Ταρζάν». Καὶ πάλι: σᾶς ξαναλέω: Φυλάχτε τ' ἀριθμημένα τεύχη σας καθαρὰ σὺν καινούρια. **Μὴ τὰ δανείζετε. Μὴ τὰ καταστρέφετε. Μὴ τὰ χάνετε.** Θὰ μετανοιώσετε πικρά. Στὸ ἕκτο τεύχος θὰ δεῖτε πόσο δίκιο ἔχω.

Ἐπίσης: Πάρτε ὅλοι μέρος στὸ μεγάλο πατριωτικὸ μας διαγωνισμό.

Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Ὁ κ. ΝΙΚΟΣ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ τοῦ θρυλικοῦ Περιοδικοῦ

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

Ἄρχισε τὴν 16ην Ὀκτωβρίου 1951

Τελειώνει τὴν 16ην Φεβρουαρίου 1952

Τὸ κοσμαγάπητο καὶ γνήσιο Ἑλληνικὸ Περιοδικὸ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» ἔχει προκηρύξει ἓνα μεγάλο πανελλήνιο πατριωτικὸ διαγωνισμό, μὲ ἐξασφαλισμένα βραβεῖα ἀξίας πολλῶν εκατομμυρίων δραχμῶν.

Ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα—ἀγόρια καὶ κορίτσια—σὲ ὅποιο μέρος τῆς γῆς καὶ ἂν ζοῦν, μποροῦν νὰ πάρουν μέρος σ' αὐτόν.

Τὸ θέμα τοῦ διαγωνισμοῦ μας εἶναι τὸ ἑξῆς:

«ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΕΡΗΦΑΝΟΙ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑΜΕ ΕΛΛΗΝΕΣ;»

Ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, μορφωμένοι καὶ ὄχι, στείλτε μας ἓνα γράμμα. Μέσα σ' αὐτὸ ἀφήστε τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά σας νὰ ξεχειλίσουν ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὴ μεγάλη καὶ ἀθάνατη Πατρίδα μας: Τὴν Ἑλλάδα!

Στὶς σελίδες τοῦ γραμματός σας πρέπει νὰ μᾶς περιγράψετε τὸν ἱερὸ ἐθνοφροσύνη ποῦ πλημμυρίζει τὴν ὑπαρξή σας, ὅταν συλλογίσαστε πῶς μέσα στὶς φλέβες σας κυλάει τὸ ὑπέροχο καὶ εὐγενικὸ ἑλληνικὸ αἷμα! Τὸ ἴδιο αἷμα ποῦ κυλάει καὶ στὶς

φλέβες τοῦ ὑπεράνθρωπου συμ-
πατριώτη μας: Τοῦ Γκαρὺρ !

Κανένα παιδί νὰ μὴ διστάσει
νὰ μᾶς γράφει. Ἐμεῖς δὲν θὰ
ἐξετάζουμε ἀν οἱ ἐπιστολὲς εἶ-
ναι ἀσύντακτες, κακογραμμένες
ἢ ἀνορθόγραφες. Θὰ προσέχουμε
μονάχα τὴν ἐννοια πού θὰ ἔχουν
τὰ γραφόμενά σας.

Ἀπ' ὅσα γράμματα λάβουμε
θὰ ξεχωρίσουμε ἐκεῖνα πού θὰ
κλείνουν μέσα τους τὸν πιὸ με-
γάλο πατριωτισμὸ καὶ τὴν πιὸ
μεγάλῃ ἀγάπῃ γιὰ τὴν ἀθάνατη
Ἑλλάδα μας.

Ἡ σύνταξι κι' ἡ ὀρθογραφία
στὰ γράμματά σας δὲν μᾶς ἐν-
διαφέρουν. Ξέρουμε πῶς ἓνα
παιδί τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου
δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ γράφει σάν
ἓνα μαθητὴ Γυμνασίου. Ὅμως
αὐτὸ γιὰ τὸ διαγωνισμὸ μας δὲν
ἔχει καμμιὰ σημασία. Ἐμεῖς θὰ
βραβεύσουμε τίς ψυχὲς καὶ τίς
καρδιὲς σας. Ὅχι τίς γραμματι-
κὲς σας γνώσεις.

Αὐτὸ δὲν θὰ πεῖ, βέβαια, πῶς
τὰ καλογραμμένα γράμματα θ'
ἀπορριφτοῦν. Κάθε ἄλλο. Μα-
κάρι ὅλα τὰ παιδιὰ πού μᾶς δια-
βάζουν νὰ ἦταν μορφωμένα. Τό-
σο τὸ καλύτερο.

Τὴ διανομὴ τῶν βραβείων στὰ
πιὸ πατριωτικὰ γράμματα θὰ
τὴν κάνει μὰ Ἐπιτροπὴ ἀπὸ
Καθηγητὰς, Δικαστικούς, Ἀξι-
ωματικούς, Δημοσιογράφους καὶ
ἄλλα σοβαρὰ καὶ ἐκλεκτὰ πρόσω-
πα τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας !

Τὰ βραβεῖα εἶναι δέκα τρία.

1) Αὐτὸς πού θὰ γράφει τὸ
πιὸ πατριωτικὸ γράμμα, θὰ κερ-
δίσει *ἓνα καινούργιο ποδήλατο*
ἀξίας 1.500.000 δραχμῶν.

2) Τέσσερες ἄλλοι θὰ κερδί-
σουν ἀπὸ *μιά μπάλλα ποδο-
σφαίρου* ὁ καθένας.

3) Ἄλλοι τέσσερες ἀπὸ *ἓνα*
κουτὶ μὲ ὅλα τὰ σύνεργα τοῦ
Πίγκ-πόγκ.

4) Τέσσερες μαθηταὶ (τοῦ Δη-
μοτικοῦ ἢ τοῦ Γυμνασίου) θὰ
κερδίσουν *ὅλα τὰ σχολικὰ ἔξο-
δα πού κάνουν γι' αὐτοὺς οἱ*
*γονεῖς τους σὲ σχολικὴ περίο-
δο ἐνὸς ἔτους* (ἐγγραφές, βιβλία,
γραφικὴ ὕλη κλπ.).

Αὐτὸ θὰ εἶναι ἓνα μεγάλο οἰ-
κονομικὸ ξεκούρασμα γιὰ τοὺς
γονεῖς σας. Ἐναν ὁλόκληρο χρό-
νο δὲν θὰ ἔχουν νὰ ξεδέψουν
οὔτε μιά πεντάρα γιὰ τὸ Δημό-
σιο Σχολεῖο πού πηγαίνετε.

Ἐμπρὸς λοιπὸν παιδιὰ. Πάρτε
ὅλο μέρος στὸ μεγάλο πατριω-
τικὸ διαγωνισμὸ. Στείλτε μας
γράμμα σας. Μπορεῖτε νὰ κερ-
δίσετε *ἓνα ποδήλατο, μιά μπάλ-
λα, ἢ ἓνα Πίγκ-πόγκ, ἢ τὰ scho-
λικὰ σας ἔξοδα γιὰ ἓνα χρόνο.*

Ποτὲ στὴν Ἑλλάδα δὲν ἔχει
ξαγαγίνει τόσο μεγάλος κι' ἀσφα-
λισμένους διαγωνισμός.

Τὰ γράμματά σας στὴ Διεύ-
θυνση: ΝΙΚΟΝ Β. ΡΟΥΤΣΟΝ
Ἀγίου Μελετίου 93, Ἀθήνας.

Ἄν κανένα παιδί εἶναι πολὺ
φτωχό, ἄς μὴ βάλει στὸ γράμμα
του γραμματόσημο. Θὰ τὸ πλη-
ρώσει διπλό, ὁ Κος Νίκος.

Ὁ διαγωνισμὸς τελειώνει· στίς
16 Φεβρουαρίου 1952.

Μὴ ξεχνάτε νὰ μᾶς γράφετε
καθαρά τ' ὄνομα καὶ τὴ διεύ-
θυνσή σας. Θὰ δημοσιεύουμε ὅ-
λα τὰ ὀνόματα γιὰ νὰ βλέπετε
ὅτι λάβαμε τὰ γράμματά σας.

N B.P.

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

1) Φυλάτε καινούριο: κάθε τεύχος που στο επάνω μέρος της 4ης σελίδας βρίσκεται ένας αύξοντας αριθμός. Τα τεύχη αυτά έχουν μεγάλη σημασία και αξία για σας. Στο έκτο φύλλο θα διαβάσετε κάτι που θα τριβete τα μάτια σας.

2) Σε κάθε πόλη και σε κάθε χωριό φτιάχτε άμέσως τις Πατριωτικές 'Ομάδες Φ. Ο. Γ. και Φ. Ο. Τ. (Γκαουρικών και Ταρζανικών). Τα μέλη των 'Ομάδων αυτών θα έχουν πολλά προνόμια. Στους 'Αρχηγούς των μεγάλων 'Ομάδων θα στέλνουμε κάθε βδομάδα το τεύχος δωρεάν.

3) Στείλτε μας μια φωτογραφία σας, το όνομα και τη διεύθυνσή σας για να σας δώσουμε άμέσως Ταυτότητα Γκαουρικού ή Ταρζανικού. Θα έχετε πολλά να κερδίσετε απ' αυτήν.

4) Λάβετε όλοι, μικροί και μεγάλοι, μέρος, στον Πανελλήνιο Πατριωτικό Διαγωνισμό μας.

« ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΡΟΝΗΣ

Αριθμ. τεύχους 2

Τιμή τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 23 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1951

ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ:

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:

Για την σύνταξη και έκδοση: **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Όδός Αγίου Μελετίου 93.

Για την εκτύπωση: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** 'Αναξαγόρα 20

Προσωρινά Γραφεία:

Τυπογραφείο ΚΑΪΤΑΤΖΗ - 'Αναξαγόρα 20 - ΑΘΗΝΑΙ

(Πίσω απ' τη Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Για ένα χρόνο Δρχ. 130.000.

Για το 'Εξωτερικό Δολλάρια 12.

Για όσους ανήκουν σε 'Ομάδες Γκαουρικών ή Ταρζανικών, Δρχ. 84.500, ή Δολλάρια 8.

Η ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΤΖΕ'Ι'Ν

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000